

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 751

Ἔτος ΛΓ'.

Ἰούνιος 1978 (Π. Ο. Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ 3628280

Ἑ γ υ ύ λ ι ο ς

Ἐν Πατρὺν πόλει τῇ 12)80 Ἰουνίου 1979

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ὡς ἀπεύθυνος Πρωτοιεράρχης ἀποχρεῶμαι τακτικῶς ταῦτα νὰ ἐπικοινωνῶ μετὰ τῶν προσφιλῶν μου πνευματικῶν τέκνων, ἀναφερόμενος εἰς φλέγοντα θέματα τοῦ καθ' ἡμέραν αὐτοῦ βίου. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ πλέον κινητὰ θέματα εἶναι ἡ ἑλλειψὶς Ἱερέων, γεγονὸς ὅπερ καθιστᾷ προδληματικὴν τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν διαφόρων ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐξωτερικὸν Παραρτημάτων καὶ Κοινοτήτων τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἀπὸ παντοῦ καταφθάνουν θερμαὶ παρακλήσεις διὰ τὴν ἀποστολὴν Ἱερέων πρὸς πληρώσιν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων καὶ πρὸς θεραπείαν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν πιστῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο. Πολλὰς οἱ ἐνυπάρχοντες Ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου δέχονται ἐπιθέσεις καὶ καταγιγαστὶν κατηγορίων. ἔφηθεν δι' ἀναξιοσύνητα, ἡ ἀκαταλληλότητα. Τοῦτο ἀ-

ποτελεῖ μίαν κατάφορον ἀδικίαν κατὰ τοῦ σκληρῶς μαχόμεντος Ἱεροῦ Κλήρου, ἀλλὰ καὶ μίαν εὐκαιρίαν δι' Ἡμᾶς διὰ νὰ ἀπευθυνώμεν πατρικῶς πρὸς τὰ τέκνα τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τοῦ Ἡμετέρου Ἱεροῦ Ἀγῶνος διὰ νὰ καλέσωμεν ταῦτα πρὸς πληρώσιν τῶν πολλῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων καὶ πρὸς ἐξείρεσιν τῶν καταλληλοτέρων κληρικῶν, ἐφ' ὅσον οἱ γονεῖς αὐτῶν κόπτονται ὡπὲρ αὐτοῦ.

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ, ἀπευθύνομαι πρὸς Σὺς τὰ νέα θλαστήρια τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, διὰ τοὺς ὁποίους κυρίως γράφεται ἡ παρούσα πατρικὴ μου προτροπὴ πρὸς τὴν ἐκκίνησιν τῶν νέων περὶ τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου.

Ἀπευθύνομαι πρὸς πάντα εὐσεβεῖ νέον, ὅστις δὲν ἀπέκοψεν ἑαυτὸν ἀπὸ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἁγία τῆς καθ' οἶκον ἐκκλησίας του, τὴν οἰκογένειάν του τοῦ τοῦς δι-
κούς του, οἵτινες ἐξακολουθεῖν νὰ τυγχάνουν πιστοὶ τηρεῖται τῶν Πατρῶν ἡμῶν Παραδόσεων. Εἶμαι 3.
μὴς ἀποφασισμένος νὰ διαλύσω πᾶσαν προκατάληψιν τῶν νέων τῆς ἐποχῆς μας περὶ τῆς δήθεν δυστυχίας

καὶ πονίας τῶν Ἱερῶν τοῦ ἡμετέρου Ἀγῶνος. Διό-
τι πικρὸν τὸ εἰπεῖν, ἄλλοι ἐκ πλάνης, ἄλλοι ἡθελη-
μένως ἔχουν σχηματίσει τοιαύτην γνώμην ἐντὸς τῆς
Πατρίδος ἡμῶν περὶ τῆς ζωῆς τοῦ ΑΝΑΣΤΑΣΙ-
ΣΤΟΥ ΚΑΗΡΙΚΟΥ τῶν Γ.Ο.Χ. Δηλαδή, ἔχουν ἐξα-
πολύσει αὐτὴν τὴν ψευδολογίαν χωρὶς νὰ γνωρίζουν
τὴν πραγματικότητά καὶ χωρὶς νὰ κάμουν διάκρισιν.
Ποιοὶ ἡθελημένως πάσχουν καὶ ποιοὶ ἀληθῶς προσ-
δεύουν κατὰ Χριστόν, διότι ὁ Κύριος ὁ προσὸν καὶ
μερμηρὸν διὰ τοῦ σπώληκτος τῆς ζωῆς, δὲν ἐγκατα-
λείπει ποτὲ τοὺς ὑπηρετοῦντας αὐτόν, ἀλλὰ ἀπεναν-
τίας ἐνισχύει αὐτοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς των
καὶ ἐκ κατὰ πολὺ, ὅτε ἦσαν ἄγνωστοι οἱ ὀργανι-
σμοὶ ἀπολλύσεως κλήρου, τότε ὅποτε ἔξει ὁ Ἱερεὺς μὲ
τὴν λεγομένην «ρύγα», δηλ. τὸ ὑποσχεθὲν εἰς αὐτόν
κατ' ἔτος σιγῆς κλπ. ἀνεδείκνυε μὲ τὴν εὐλογίαν
καὶ τὴν ἀόρατον συμπαράστασιν τοῦ Πολυευσπλάγ-
χου Θεοῦ τέκνα ἄξια ἐντὸς τῆς κοινωνίας προκό-
πτοντα καὶ ἀποτελοῦντα ἄξια ὑποδείγματα καὶ φω-
τεινὰ πρὸς μέμνησιν.

Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀνοίξῃ τις τὸν τηλεφωνικὸν κα-
τάλογον καὶ θὰ συναντήσῃ πολλὰ ὀνόματα, τῶν ὁποί-
ων ἡ προέλευσις καὶ ἡ ρίζα σχέσιν ἔχουν μὲ τὴν Ἱε-
ρωσύνην καὶ τὰ ὁποῖα τιμητικῶς πρὸς τοὺς μοχθή-
σαντας γονεῖς των ἐδωκεῖν ἔδωκεν εὐγνωμονοῦντα τέ-
κνα Πρεσβυτέρων: Παπαδόπουλος, Παπαδάκης, Πα-
πανδρέου, Παπαϊωάννου, Οἰκονόμου, Οἰκονομῆπουλος,
Οἰκονομιάκης, Οἰκονομίδης, Παπαγιάννης, Παπανικο-
λάου, Παπαστάθης, Σακελίων, Σακελλάρης, ὀνόματα
τὰ ὁποῖα φανεροῦν Ἱερατικὰ δέντρα, καταγωγῆν

λευτικὴν ἐκ τῆς ὁποίας προήλθον ἀξιόλογοι καὶ δια-
πρεπεῖς ἐπιστήμονες, Καθηγηταὶ Πανεπιστημίων, ἱ-
στοροὶ παντός κλάδου, πολιτικοί, ἀνότατοι καὶ ἀνώ-
τεροι στρατιωτικοὶ καὶ ὑπουργοὶ καὶ προϋπουργοὶ
ἡμεῖς.

Διὰ τοῦτο ὑπευθύνως τονίζω ὅτι πρόβλημα οἰκονο-
μικὸ δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν Ἱερέα παρ' ἡμῖν, ἀρκεῖ ὁ
λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου νὰ ἴσταται εἰς τὸ ἀριζὸν
ὄψος τοῦ ἀξιώματός του, νὰ παρουσιάσῃ πνευματικὴν
ἀκτινοβολίαν σεμνότητά βίου καὶ πρὸ πάντων ΒΙΩΣΙΝ
ΤΗΣ ΑἰΩΣΤΟΔΙΑΣ ΤΟΥ. Τότε ὁ πολὺς εὐσεβὴς
ὁρμηκεὺς λόγος γνωρίζει καὶ ἐκ τοῦ ὙΣΤΕΡΙΗΜΑ-
ΤΟΣ ΤΟΥ νὰ συμπαρίσταται καὶ ἐνισχύει τὸν πνευ-
ματικὸν του πατέρα καὶ λειτουργὸν τοῦ Ὑψίστου. Μά-
λιστα ὁ εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ χωρίον διαμένων κλη-
ρικός μας ἔχει τὴν εὐχέειαν, ἐκτός τοῦ Ὑπουργήμα-
τός του ὁσάκις δέον νὰ ἐπιτελῇ, δύναται νὰ ἔχῃ καὶ
τὰς ἐτέρας ἀγροτικάς του ἀπασχολήσεις, μὲ τὰς ὁ-
ποίας ἐπαυξάνει τὰς δυνατότητας τῆς καλυτερεύσεως
κατὰ πολὺ τῆς ζωῆς του. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ κέντρου
καρδίας εὐχόμεθα πατρικῶς ὅπως ὁ Κύριος τοῦ ἐλέ-
ους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν φωτίσῃ καὶ ἡλεκτρίσῃ τὰς νε-
ανικὰς ἑλληνικάς καρδίας διὰ νὰ γίνουν οἱ νέοι ἐργά-
ται τοῦ Ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου διὰ νὰ ὑπηρετήσουν
πιστῶς καὶ ψυχωφελῶς καὶ θεαρέστως τὴν ἀγιωτάτην
μας Ἐκκλησίαν καὶ τὴν πολυπαθὴ πατρίδα μας.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης ἀπάντων Ὑμῶν

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Γ.Ο.Χ.
ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἀπὸ ὅσα γράφουν οἱ ἐφημερίδες

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΥ

Μετὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀγίας καὶ Πνευματοφόρου
Πεντηκοστής, θὰ ἀρχίσῃ, ὅπως κατ' ἔτος, νὰ ἀραιώ-
νῃ τὸ ἐκκλησίασμα στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς πατρί-
δος μας, μὴδὲ τῶν χωρίων μας ἐξαιρουμένων. Καὶ
τοῦτο, διότι ἐπικρατεῖ ἡ ἐφάρματος καὶ λανθασμένη
ἀντίληψις ὅτι πρέπει τὸ καλοκαίρι νὰ θάξωμεν λου-
κέτο εἰς τοὺς Ναοὺς λόγῳ τῆς θερμικρασίας καὶ ἔ-
τσι σιωπηρῶς νὰ παρέχωμεν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν
Σατανὰ νὰ πραγματοποιεῖ τὴν «ὑπερωρίνη» του καὶ
νὰ τραβᾷ εἰς τὸ σκοτεινὸν τοῦ στρατόπεδον περισσό-
τερες ψυχές. Κατὰ τοὺς μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ οἱ πι-
στοὶ μὲ τὴν ἀφέλειαν τῆς ἀγνοίας των, παρέχουν ἑ-
δάφος εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ δημιουργῇ τὰ περισσότε-
ρα κακὰ ἀπὸ ὅλες τὴς ἄλλας ἐποχές στὴν ψυχὴ τοῦ

Χριστιανοῦ. Γι' αὐτὸ χρειάζεται ὁ πιστὸς ποτὲ νὰ
μὴ διακόπτει τὸν δεσμόν του μὲ τὴν ἀγιωτάτην Μη-
τέρα μας Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς μῆνες τοῦ θέρους γιὰ
τὸ δικό του ὄφελος. Αὐτὸ δὲν εἶναι μία ἀοριστολογία
κάποιου θεολογικῆτος, τὸν ὁποῖον ἡ ἐποχὴ μας τὸν
θεωρεῖ «σαλόν» (τρελλόν) διὰ Χριστόν, ἀλλὰ καὶ
γνώμης Μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας μας Φυσιογνωμῶν
καὶ Πατέρων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν συγχρόνων ἐπιστη-
μόνων, ἔξω ἀπὸ τὴν Θεολογικὴν Ἐπιστήμην, οἱ ὁ-
ποῖοι μιλοῦν γιὰ τὴν ἀξίαν τοῦ συχνοῦ —κατὰ Κυ-
ριακὴν πρὸ πάντων— ἐκκλησιασμοῦ.

Πρὸ ἡμερῶν ἔγραψεν ξένον περιοδικόν, οἱ «Γάμμοι»
τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅτι, ὁ τακτικὸς ἐκκλησιασμός τοῦ
ἀνθρώπου ὀφείλει τόσο τὴν σωματικὴν, ὅσον καὶ τὴν

ψυχικήν υγείαν του. Οί σχετικές έρευνες έγιναν από τόν διακεκριμένον Ιατροφιλόσοφον δρ. Τζώρτζ Κόματω, τού μεγάλου Πανεπιστημίου τού Τζών Χόπκινς τής Βαλτιμόρης και απέδειξαν ότι ο εκκλησιασμός οδηγεί πολύ τούς ανθρώπους νά αποφεύγουν διάφορες ελάνθες τού οργανισμού των και νά έχουν γαλήνην τόν εσωτερικόν των κόσμον.

Η σημαντικότερα από όλες τίς διαπιστώσεις τού διακεκριμένου αὐτοῦ ἐπιστήμονος εἶναι ὅπως ἀναφέρει στό ἄρθρον πού δημοσίευσεν, ὅτι τὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα ἐκκλησιάζονται τακτικά, μέ καπάνουν καί ἀφοσίωσιν ὄχι μόνον μεταρπύσσονται καί εἰρηκεύουν εσωτερικῶς, ἀλλά καί πολύ σπανιώτερα προσβάλλονται ἀπό ἀρτηριακήν ἡφίψη καί ἀπό πολλές ἄλλες ὑποπτες καρδιακές παθήσεις.

Πάντοτε δέ κατὰ τίς έρευνες τού δρος Κόματω, ὁ ἀριθμός τῶν θανάτων μεταξύ τῶν ἐκκλησιάζομένων

εἶναι 500 στίς 100.000, ἐνώ μεταξύ ἐκείνων πού δέν ἐκκλησιάζονται εἶναι 14.600 στίς 100.000 ἀτόμων. Ἐπίσης οἱ έρευνές του ἀπέδειξαν ὅτι οἱ ἐκκλησιάζομενοι τακτικά καί διατηροῦντες πνευματικήν ἐπικοινωνίαν καί ἐπαφήν μέ τήν Ἐκκλησίαν, προσβάλλονται σπανιώτερα ἀπό τούς μή ἐκκλησιάζομένους, ἀπό τήν κίρσιν τῶ ὕπατος, ἀπό φυματίωσιν, καρδίαν, χρονίαν θρογγίδα καί πρό πάντων ἀπό ἀγχώσεις καί νευροφυτικές παθήσεις.

Λοιπόν ὅς τὸ ἀκούσουν αὐτὸ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ «καλοθεληταί» τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἐκφράζονται πικρόχολα γιά τὴν τακτικὴν ἐκκλησιασμόν, καί ἂν δέν τοὺς ἀρέσῃ νὰ ἀκούουν τοὺς Ἁγίους Θεοφόρους τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες μας, ὅς ἀκούσουν ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐπιστήμονας πού διαπιστώνουν τόσες καί τόσες σωτήριες ἀλήθειαι γιά τὸν Πανάγον Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ε. Α. Σ.

Τὸ Παράδειγμα στὴν διαμόρφωση τοῦ Παιδιοῦ

ΥΠὸ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΑΡΙΟΛΗ

Ἀγωγή σημαίνει στὴν εὐρύτερη ἔννοιά της, ἡ ὑποβοήθησις τοῦ παιδιοῦ ἐκ μέρους τῶν ἐνηλίκων, γιά νὰ ἀναπτύξη αὐτὸ τίς σωματικές, ψυχικές καί πνευματικές του δυνάμεις, ὥστε νὰ γίνῃ χρήσιμο μέλος τῆς οἰκογενείας του, τῆς ἰδιαίτερας του πατρίδος καί τῆς μεγάλης πατρίδος ὅλων μας, τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὴν εὐθύνη γιά τὴν ὀρθή ἀγωγή τῶν παιδιῶν δέν τὴν ἔχει, ἔπως κακῶς ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, μόνο τὸ σχολεῖο, ἀλλὰ τὴν ἔχει κυρίως ἡ οἰκογένεια, τὴν ἔχει ἡ γειτονιά, τὴν ἔχει γενικῶς τὸ περιβάλλον. Τὴν εὐθύνη γιά τὴν σωστή, γιά τὴν ὀρθή ἀγωγή τῶν νέων ἑνὸς λαοῦ τὴν ἔχουν ἐπίσης καί οἱ ἡγέται αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Οἱ ἐκκλησιαστικοί, οἱ πολιτικοί, οἱ πνευματικοί ἡγέται, τέλος, τὴν εὐθύνη αὐτὴ τὴν ἔχουν καί ὅλοι οἱ ἐνήλικες.

Δέν εἶναι λοιπὸν καθόλου δίκαιον νὰ θεωροῦμε τὸ σχολεῖο ὡς τὸ μόνον ὑπεύθυνον γιά τὴν ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ. Τὸ σχολεῖο εἶναι ἀσφαλῶς ὑπεύθυνον γιά τὴν γραμματικὴ μόρφωσί του, δηλαδὴ γιά τίς γνώσεις πού θὰ χρειασθοῦν στὸ παιδί στὴν ἐπαγγελματικὴ του πρόοδον. Γιά τὴν ψυχικὴ του ὁμῶς διάπλασι, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ μέ τὴ μύησί του στὴν ἀρετὴ, στὴν δικαιοσύνη, στὴν πραότητα, στὴν ἐντιμότητα, στὸ, ἡρωϊσμόν, στὴν θυσίαν, στὴν πίστι καὶ πού ἀποτελοῦν, κυρίως,

τὸν ψυχικὸν διόν τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀνθρώπου, εὐθύνεται κυρίως ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Δέν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία, ὅτι ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν ἐξαρτᾶται, κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος, ὄχι θεοδαίως ἀπολύτως, ἡ διάπλασις τοῦ χαρακτήρος τοῦ παιδιοῦ. Μέσῃ στὴν οἰκογένειαν πρέπει νὰ ἀναπτυχθῇ τὸ κλίμα ἐκεῖνο πού θὰ ἐπιτρέψῃ τῇ σπορᾷ καί τῇ ἐλάσσει τῶν βασικῶν ἀρετῶν: τῆς φιλανθρωπίας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης κτλ., τῶν ἀρετῶν, δηλαδὴ ἐκείνων πού πρέπει νὰ κοσμοῦν ὅποιον θέλει νὰ εἶναι πραγματικῶς ἀνθρώπος. Τὸ οἰκογενειακὸ αὐτὸ κλίμα δέν θὰ εὐνοεῖ μόνον τὴν ἐλάσσει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ θὰ διευκολύνῃ καί τὴ καθημερινὴν ἐξέλιξιν ὅλων ἐκείνων τῶν ἱκανῶν πού πέφτουν στὴν οἰκογένειαν ἀπὸ τὸ ἐξωοικογενειακὸ περιβάλλον. Τὸ βασάνισμα αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι ἡ καθημερινὴ εὐσυνείδητη προσπάθεια γιά τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἡθικῶν ἀξιών στὴ ζωὴ μας πρέπει νὰ εἶναι ὁ συνεχὴς ἀγὼν γιά τὴν καθημερινὴν ἡθικὴ μας βελτίωσι. Πρέπει ὅμως νὰ γίνουμε ἐμεῖς πρῶτα ἄνθρωποι, ἂν θέλωμε νὰ διδάσωμε ἀνθρωπινὰ στοὺς ἄλλους. Ὁ ἀνθρώπος μιμεῖται τίς πράξεις καί τοὺς λόγους τῶν ἄλλων. Μὲ μίαν ὁμῶς διαφορὰ: Ὁ μεγαλύτερος εἶναι σὲ θέσι νὰ κρίνῃ μὲ πρᾶξι πού ἐλέπει καί ἀφοῦ τὴ θεωρήσῃ ὀρθή, τότε

τῇ μιμείται. Τὸ παιδί ὅμως ἐκτιμᾷ ὅ,τι βλέπει νὰ ἐκτιμοῦν οἱ γονεῖς του καὶ οἱ λοιποὶ ἐνῆλικες, περιφρονεῖ ὅ,τι ἐκεῖνοι περιφρονοῦν, ἀγαπᾷ ὅ,τι ἐκεῖνοι ἀγαποῦν, κάνει ὅ,τι ἐκεῖνοι κάνουν, ὅ,τι δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτούμενη δύναμι τῆς κρίσεως. Ἡ ἀδιαφορία ἢ ἡ κακὴ ἐνέργεια τῶν γονέων, σχετικὰ μὲ τὴν ἀγωγή τῶν παιδιῶν τους πληρώνεται πολλὰς φορές μὲ θλίψεις, πόνους καὶ δάκρυα, ποὺ διώχνουν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τὴν χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνην.

Μία τέτοια ἀνατροφή ἔχει ἀντίκτυπο καὶ στὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους, γιατί παιδιὰ ἀναρχικά, ἀπειθαρχα, ἀνάγωγα, πεισιματάρικα, ἐγωϊστικά καὶ ὑποκριτικά, δὲν ἔμπορουν νὰ γίνουν καλοὶ πολῖτες. Ἡ οἰκογένεια ἔμπορεῖ νὰ ἐπιδράσῃ, εὐεργετικὰ στὰ παιδιὰ τῆς, χωρὶς πολλὰς παιδαγωγικὰς γνώσεις, ἀρκεῖ μόνον πάντοτε νὰ δίνη ἢ οἰκογένεια τὴν εὐκαιρία στὰ παιδιὰ τῆς νὰ ζοῦν, σὲ περὶβάλλον, στὸ ὅποιο δὲν διδάσκεται ἀπλῶς ἢ ἀρετῇ, ἀλλὰ ἀσκείται, ἔστω καὶ ἂν κανεὶς δὲν ἀνοίξῃ ποτὲ τὸ στόμα του, μὲς τὴν οἰκογένεια νὰ κάνῃ ἔστω καὶ μίαν πρὸς τὰ παιδιὰ ἡθικὴ διδασκαλία. Κωφάλαλος, ὁ ὅποιος ἀσχεῖ ὑποδειγματικὰ τὴν **ΑΡΕΤΗΝ**, ἐπιδρᾷ ἀσυγκρίτως ἀποτελεσματικώτερα ἀπὸ τὴ διδασκαλίαν χιλίων μελισσταλάκτων Νεοτόρων! Κάποιος φιλόσοφος ἔλεγε ὅτι «ὅποιος δίνει καλὴ συμβουλὴ κτίζει μὲ τὸ ἓνα χέρι, ὅποιος δίνει καλὴ συμβουλὴ καὶ καλὸ παράδειγμα κτίζει καὶ μὲ τὰ δύο χέρια, καὶ ὅποιος δίνει καλὴ συμβουλὴ καὶ κακὸ παράδειγμα, μὲ τὸ ἓνα χέρι κτίζει καὶ μὲ τὸ ἄλλο γκρεμίζει».

Οἱ γονεῖς, ποὺ θέλουν νὰ φανοῦν ἄξιοι, ὀφείλουν νὰ παρέχουν τὸν ἑαυτὸν τους ζωντανὸ παράδειγμα ἀρετῆς. Τὸ παιδί εἶναι ἡ φωτογραφικὴ πλάκα, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποία ἀποτυπώνονται μὲ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια, οἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων τοῦ στενοῦ περιβάλλοντός του. Εἶναι ὁ φωνογράφος, ὁ ὅποιος ἀναπαράγει τὴς φωνὰς ποὺ ἀκούει. Μέσα στὴν οἰκογένεια θὰ διδαχθῇ τὸ παιδί μὲ τὴς πράξεις τῶν γονέων του καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν, τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν εὐγένειαν, τὸν σεβασμὸν, κυρίως ὅμως μέσα στὴν οἰκογένεια θὰ διδαχθῇ τὸ παιδί «τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ».

Μὲ λίγα λόγια, ἡ οἰκογένεια πρέπει νὰ εἶναι ἡ κυφὴλη ὅλων τῶν ἀρετῶν. Στὴν οἰκογένεια ἡ ἀρετὴ πρέπει νὰ εἶναι παράδοσις, πρέπει νὰ εἶναι κληρονομία καὶ νὰ μεταβιβάζεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὰ παιδιά. Γιὰ νὰ διαμορφώσωμε τὰ ἥθη τῶν παιδιῶν μας, ὁ ἀπλούστερος, ὁ εὐκολώτερος, ὁ ἀποτελεσματικώτερος τρόπος εἶναι νὰ τοποθετήσωμε μπροστὰ στὰ μάτια τους παραδείγματα πραγματικῶν, τὰ ὅποια θέλωμε νὰ κάμουν ἢ νὰ ἀποφύγουν. Τίποτε δὲν εἰσέρχεται τόσον ἀθόρυβα καὶ τόσον θαθεῖα στὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων, ὅσον τὸ παράδειγμα. Ποῖός δὲν ἔχει ἀκούσει τὸν μῦθον τοῦ κάβουρα, ποὺ ἐδίδασκε τὸ παιδί του νὰ περπατῇ ἴσια; «Ἦγού τῆς ὁδοῦ καὶ γὰρ πρὸς αὐτὴν βαδίζεις πειρασμοί» δηλαδὴ δεῖξε μου σὺ μὴτέρα τὸν δρόμον, καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Ἀριστοῦ ὑπόδειγμα παρέχουν στὰ παιδιά τους οἱ γονεῖς καὶ τὰ λοιπὰ μέλη μιᾶς πραγματικῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας, γιατί μέσα σὲ μιὰ τέτοια οἰκογένεια θὰ βασίλευσῃ ἡ ἀγάπη. Αὐτὴ ἡ θεία ἀρετὴ, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας στὸν ἀμειβτικὸν σεβασμὸν, στὴν ἀνεσχὴ «ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ», γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, καὶ στὴν ὑπομονή. Οἱ φωτεινὰ καὶ θερμὰ ἀκτίνες τῆς ἀγάπης θὰ διαλύουν τὰ σύννεφα, τὰ ὅποια κάποτε θὰ σκιάζουν τὸν οἰκογενειακὸν ὁρίζοντα, καὶ λαμπρὸς θὰ φωτίζῃ πάλι ὁ ἥλιος τῆς χαρὰς καὶ τῆς εὐτυχίας! Μία τέτοια οἰκογένεια, ἡ ὁποία ὁδηγεῖται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης, θὰ παρέχῃ πάντοτε στὰ παιδιά τῆς ἄξια πρότυπα πρὸς μίμησην. Ὁ ψυχικὸς ὁπλισμὸς, ποὺ θὰ πάρουν τὰ παιδιά ἀπὸ μιὰ τέτοια οἰκογένεια, θὰ εἶναι τόσο ἰσχυρὸς, ὥστε θὰ τὰ κάμῃ ἱκανὰ νὰ ἀντισταθῶν στοὺς ποικίλους πειρασμοὺς τοῦ ἐξωοικογενειακοῦ περιβάλλοντος.

Ἐπειδὴ, ὡς εἶναι γνωστὸν, ἡ οἰκογένεια, γιὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους λόγους, δὲν ἔμπορεῖ πάντοτε νὰ ἀναποκριθῇ σὲ ἱκανοποιητικὸν βαθμὸν, στίς ὑποχρεώσεις πάντοτε τῶν παιδιῶν τῆς, μεγαλώνουν οἱ εὐθύνες τῶν ἄλλων παραγόντων τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδιῶν, δηλαδὴ τοῦ Σχολείου, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας.

Στὸ σχολεῖο γιὰ τὸ παιδί ὁ σπουδαιότερος, ὁ ἀντικατάστατος παράγων εἶναι ὁ δάσκαλος ποὺ πρέπει νὰ παρέχῃ τὸν ἑαυτὸν του παράδειγμα ζωντανὸ πρακτικῆς ἐφαρμογῆς ὅλης τῆς διδασκαλίας, ποὺ γίνεται μέσα στὸ σχολεῖο. Ἐπίδρασις τοῦ σχολείου στὴν ἀγωγή τῶν μαθητῶν σημαίνει ἐπίδρασις τοῦ παραδειγματικὸς τοῦ δασκάλου στοὺς μαθητὰς καὶ γενικά, στὸ περιβάλλον, μέσα στὸ ὅποιο ζῇ καὶ κινεῖται. Ὁ δάσκαλος στὸ σχολεῖο πρέπει νὰ εἶναι γλυκὺς, στὴν κοινωνία ἀμειψτος καὶ στὴν οἰκογένειάν του στοργικὸς, διδάσκων πάντοτε μὲ τὰ ἔργα του κυρίως.

Ἄλλος παράγων, ὁ ὅποιος τὰ μέγιστα ἐπιδρᾷ στὴν ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ καὶ γενικῶς τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Θὰ ἦτο ἐγκληματικὴ παράλειψις ἐν ἐπεδιδώκετο ἡ ἡθικοπλαστικὴ κατάρτισις τοῦ παιδιοῦ ἄνευ Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἡθικὴν διάπλασιν τῶν παιδιῶν, καθ' ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ ἐντολαὶ ἀνυψοῦν τὸν ἄνθρωπον πέραν τῶν ὁρίων τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου. Ὁ ἄνθρωπος στὸ σχολεῖο περὶ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του, κάτω ὅμως ἀπὸ τὴν ἐπήρεϊα τῆς Ἐκκλησίας περὶ ὅλην τὴν ζωὴν του. Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶναι μεγάλη ἡ σημασία τῆς στὴν καθόλου ἀγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου. Γιὰ νὰ ἔμπορῃ δὲ νὰ ἀπαβαλῇ εὐεργετικὴ ἢ ἐπίδρασις τῆς, στὴν ἐν γένει συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων, πρέπει οἱ φορεῖς τῆς εὐσεβείας, τὰ ὄργανά τῆς, ὅλων τῶν βαθμῶν, νὰ ἐφαρμόζουν πιστὰ τὰ θεῖα παραγγέλματα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ εἶναι ὑποδείγματα πρὸς μίμησην. Ἐὰν τὸ παράδειγμα τῶν γονέων καὶ τῶν διδασκάλων ἔχῃ τόση μεγάλη ἐπίδρασις εἰς τὴν ἐν γέ-

Στήλη τοῦ Πρεσβυτέρου

Πρέπει νὰ εἶσαι τὸ φῶς τοῦ νόμου

Ἀγαπητέ Λειτουργέ τοῦ Ὑψίστου! Σὲ μιὰ ἐποχὴ τόσο ἠθικοῦ σκότους σ' ἐκκληροῦν τὸν κόσμον, ἀφοῦ ὁ μηχανικὸς πολιτισμὸς ἐρχεται νὰ ρομποτοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ρόλος σου μέσα στὴν κοινωνία εἶναι καθαρὰ ΦΩΤΙΣΤΙΚΟΣ.

Στοὺς Μαθητὲς Τοῦ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἐπόνει-
ξε: «Ὑμεῖς ἐστέ τὸ Φῶς τοῦ κόσμου» κατ' ἐπέκτασιν
καὶ Σὺ πρέπει νὰ εἶσαι ὄχι μόνον ἕνας «τυπικὸς» διὰ-
δοχὸς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τοῦ Σωτῆρος, ἀλλὰ ἕ-
μοιο φῶς μὲ ἐκείνους. Τότε μονάχα μπορεῖς νὰ ἀν-
ταποκριθῇς στὸ μεγάλο καὶ σωτήριο ἔργο σου, τὸ
τόσον δύσκολο, μέσα στὴν πυρακτωμένη κοινωνία
μας ἀπὸ τὴν λάβα τῆς αὐτοτοῦς ἁμαρτίας. Μὴ τρο-
μάξεις γι' αὐτό. Μὴ πῆς σὰν τὸν Μωυσῆ καὶ σὺ,
ποῖός εἰμαι ποὺ θὰ μπορέσω νὰ τὸ κάμω αὐτό; Μὴ
πῆς εἰμαι ὀλιγογράμματος καὶ ἀδύνατος. Νὰ εἶσαι
βέβαιος πῶς ὅν ἔχῃς ἔντονη καὶ δυνατὴ πίστι, θὰ
μπορέσῃς ὀλοκληρῶς δυνάμει ἐμποδίων νὰ τὰ παραμει-
νίσῃς. Ἡ μυστικὴ δύναμις ποὺ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας νί-
κησαν οἱ μεγαλύτεροι Πατέρες τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν
ἦταν τὰ «διπλώματα», ἀλλὰ πρό πάντων τὸ διπλωμα

τῆς Πίστεως ποὺ σήμερα, στὴν ἐποχὴ μας, εἶναι τό-
σον ἀδύνατον, ἀφοῦ καλὰ - καλὰ δὲν φθάνει οὔτε τὴν
«θάσιν».

Ναί! Νὰ τὸ θυμᾶσαι πάντα αὐτό. Οἱ Θεοφόροι
Πατέρες καὶ ἔλοι οἱ ἄξιοι καὶ φωτεινοὶ Λειτουργοὶ
τοῦ Ὑψίστου ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἔφεραν σὲ αἷσιον πέραν
τὴν ἀποστολὴν των, μόνον μὲ τὴν δύναμιν τῆς Πίστε-
ως. Ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ἐπὶ τῶν μεγάλων διωγμῶν
τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας οἱ
ὀλιγογράμματοι, ἀλλὰ πιστοὶ καὶ θερμοὶ Πατέρες τῆς
Ἐκκλησίας ἔτσι νίκησαν καὶ στάθηκαν ἄξιοι τῆς ἀ-
ποστολῆς των ἔτσι ἐθαυματούργησεν ὁ Θεοφόρος
Πατὴρ ἅγιος Σπυρίδων, τῆς Τριφυθοῦντος τὸ καύχη-
μα. ἔτσι κατέπληξεν τοὺς πάντας ὁ μέγας μεγαλω-
σί, Νεῖλος ὁ Μυροβλίτης. ἔτσι ἐπὶ Τουρκοκρατίας
οἱ Σαμουήλ καὶ οἱ Ἰωσήφ, οἱ Ἡσαΐαι ἐνίκησαν. Μὲ
τὴν δύναμιν τῆς Πίστεως. Αὐτὴ καὶ μόνον θὰ σὲ κα-
ταστήσῃ πόλιν ποὺ εἶναι χτισμένη ἐπάνω στὸ βουνό.
Αὐτὴ θὰ σὲ κάμῃ καντήλι ποὺ καίει γλυκὰ καὶ ἀπαλὰ
κοντὰ στὸ Θυσιαστήριόν Του. Ἡ Πίστις Σου ἡ δυνα-
τὴ θὰ σὲ ἀναδείξῃ Ἐξαπτέρυγον Ἀγγελοῦ ποὺ κυ-
κλώνει ἐν νόθῳ πολλῶν τὸν Θρόνον τοῦ Θεοῦ, τὸ
φρικτὸν καὶ ἅγιον, λέγω, Θυσιαστήριόν Του.

Ἡ πίστις σου θὰ σὲ ἀναδείκνυι μιὰ ἄκαμπτη καὶ
ἀσυμβίβαστη ἀντίθεσι καὶ ἀντίδρασι πρὸς τὸν κόσμον
τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ ψεύδους τοῦ αἰῶνος τούτου.

Ἡ Πίστις σου θὰ σὲ καθιστᾷ ἅγιον, δηλ. κεχω-
ρισμένον ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ποὺ καταβάλλῃς ἡ-
ρωϊκῶν τὴν προσπάθειαν νὰ τοὺς σώσῃς καὶ νὰ τοὺς
φέρῃς μετανοημένους μπροστὰ στὸ θρόνο τῆς Μεγα-
λυσότητος τοῦ Ὀυρανίου Πατρός.

Ναί, τιμωτάτέ μου Πάτερ! Ἡ ἐποχὴ μας, ἔτσι σὲ
θέλει καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἕνα ἄχαρο καὶ τυπικὸ τελετουρ-
γῶ, ὅπως οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἰσραὴλ κάποτε γιὰ τοὺς ὁποί-
ους ὁ Κύριός μας, ἐξετόξευσεν ἐκεῖνα τὰ φοβερά καὶ
πυρκαυστὰ «οὐαί». Κρατήσου, καλὰ στὴν Πίστι. Ἀπὸ
αὐτὴν θὰ γεννηθῇ καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ μὀρφωσι καὶ
κάθε τι ἄλλο ὀραῖο μέσα στὴν ψυχὴ σου. Αὐτὴ θὰ
σὲ ἀναδείξῃ Ἀγγελοῦ φωτὸς ποὺ θὰ καταγράφῃ εἰς
καρδίᾳ τῶν πνευματικῶν σου τέκνων. Κρατήσου,
λοιπὸν καλὰ στὴν πίστιν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς ἐ-
νημερώσων εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

ναι ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἀσύγκριτη ἡ ἐπιδρασις
ποὺ ἐξασκεῖ τὸ παράδειγμα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὁρ-
γάνων εἰς τοὺς χριστιανοὺς, ἀσχέτως ἡλικίας, φύλου
καὶ μορφώσεως ἔτσι εἶναι τεραστίᾳ ἡ εὐθύνη τῶν
φορέων τῆς εὐσεβείας ἀπὸ τυχόν παρεκλίσεις ἀπὸ τὸν
ὀρθὸν δρόμον ποὺ ἐχάραξε μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ ὁ
Ἰησοῦ.

Τέλος ἡ Πολιτεία διὰ τοῦ παραδείγματος τῶν κυ-
βερνητῶν, πνευματικῶν ἡγετῶν, καὶ ἐν γένει συμπε-
ριφορᾶς τῶν κρατικῶν ὁργάνων, συντελεῖ σημαντικὰ
στὴ διαμόρφωσι τοῦ χαρακτήρος τῶν πολιτῶν. Πόση
σημιαία ἔχει τὰ παράδειγμα τῶν ἀρχόντων δείχνουν
καὶ τὰ θεόπνευστα λόγια τῆς Ἀγίας Γραφῆς: «Κατὰ
τὸν κριτὴν τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ οἱ λειτουργοὶ αὐτοῦ,
καὶ κατὰ τὸν Ἠγούμενον τῆς πόλεως, οἱ κατοικοῦντες
ἐν αὐτῇ». Οἱ Ἀρχόντες τῶν λαῶν ἀνώτεροι τῶν πα-
θῶν των, πρέπει «ἐν παντί» νὰ παρέχουν τὸν ἑαυτὸν
τοὺς παράδειγμα πρὸς μίμνησιν, ὑποδείγματα ἠθικῆς
ἀνωτερότητος καὶ πρωτοπόρους πράξεις ἀναρέτων ἐ-
ὰν ἐπιθυμοῦν νὰ ἴδωσιν τοὺς λαοὺς των νὰ εὐημεροῦν,
γιατί, διαφροστικὰ «ὅπου οἱ γέροντες εἰσὶν ἀναίσχυν-
τοι, ἐνταῦθ' ἀνάγκη καὶ νέους ἀναιδεστάτους εἶναι»
(Πλούταρχος). Κοί μόνον τότε θὰ ἡμποροῦμε ὅλοι μι-
ξὶ νὰ ποῦμε ἐν παρρησίᾳ ὅτι ἀναθρέψαμε τὰ παιδιὰ
μας «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου».

Μηνύματα από τὸ Ἐξωτερικόν

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΟΡΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Μετὰ χαρὰς πολλῆς πληροφορούμεθα ὅτι ὁ ἀκταπόνητος καὶ θαρραλέος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἀστόρια τῆς Νέας Ὑόρκης, πανοσ. ἀρχιμ. πατὴρ Παΐσιος Λουλουργᾶς συνεχίζει τὸ δημοφιλὲς αὐτοῦ ἔργον, κατέπληξεν τοὺς πάντας κατὰ τὴν διαγενομένην Μεγάλην Ἑβδομάδα καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα ὅτε διὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς λιτανείας καὶ τῶν λοιπῶν ἐκδηλώσεων εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἱεροῦς Ναοὺς ἀπέδειξεν ὅτι οἱ ἐν τῇ ξένῃ κληρικοί

μας γνωρίζουν νὰ ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας τόσον, ὥστε νὰ προκαλοῦν τὸν δίκαιον ἐπαινον καὶ τὰ εὐμενέστερα σχόλια τοῦ τε Ἔθους καὶ τῶν ὑπευθύνων. Συγχαίροντες ἐγκαρδίως τὸν πατέρα Παΐσιον διὰ τὴν ὅλην ἐπαινετὴν ποιμαντικὴν δραστηριότητά του εὐχόμεθα ὥπως ὁ κύριος τὸν ἐνσχίστη ἐπὶ μακρὸν εἰς ἔργα ἀγάπης καὶ κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς προκοπῆς.

Οἱ Ἀρχιμ. Παΐσιος Λουλουργᾶς καὶ Βικέντιος Μαλιματιένιος εἰκονιζόμενοι εὐρίσκονται εἰς τὸ STUDIO τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ W.E.V.D. καὶ διανέμουν τὸν θεῖον λόγον κάθε Σάββατο πρωτὶ ἀπὸ 8,30' ἕως 9 καὶ κάθε Κυριακὴ ἑσπέρας ἀπὸ 5,30' ἕως 6. Τὰ δύο αὐτὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα, ποὺ ἔχουν τίτλο «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εἶναι μιὰ πολυδάπανη προσφορά τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου στὴν Ἀστόρια τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ σκοπὸ ἔχει νὰ φωτίσῃ, νὰ καταρτίσῃ, προσανατολίσῃ καὶ ἀνανήρῃ τὴν καθυδουσα περὶ τὰ πνευματικὰ ὁμογένεια. Ἡ ἐπιβράβευσις τοῦ ἔργου εἶναι μισθόστομος.

Ευηλθιστικὰ Νέα

Χοροστασίαι - Συνεργασίαι τοῦ Μακαριωτάτου

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ τελευταίου μηνὸς, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὔξεντος, ἐχοροστάτησεν, ἢ, ἐλειτούργησεν, εἰς Θείας Λειτουργίας καὶ Τεράς Ἀκολουθίας, ὡς ἀκολούθως:

Τὴν 2) 15 Ἀπριλίου ἐ.ε., (Π.Η.) ἐσπέρας Παρασκευῆς ἐχοροστάτησεν κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Παρεκκλήριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Πειτρὺ πόλει.

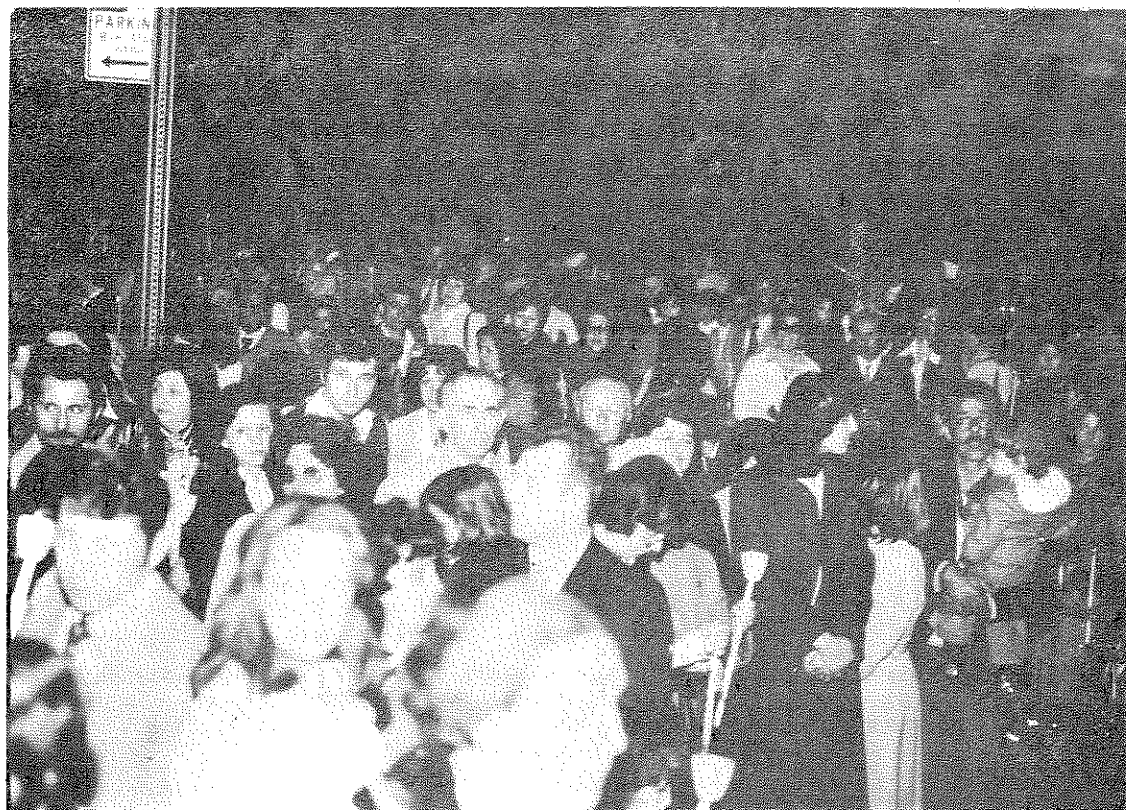
Τὴν 10) 23 Ἀπριλίου ἐ.ε., (Π.Η.) Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἐχοροστάτησεν, ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρ-

τυρος Παρασκευῆς Μοναστηριακίου, τοῦ Ἱεροκήρυκος κηρύξαντος καταλλήλως.

Τὴν 12) 25 Ἀπριλίου ἐ.ε., (Π.Η.) Μεγάλῃ Τρίτῃ, ἐχοροστάτησεν κατὰ τὴν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν καὶ τὸν Ὁρθρὸν τῆς Μεγάλης Τετάρτης εἰς τὸν ἐν Περουπόλει Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἱεροθέου, τοῦ Ἱεροκήρυκος κηρύξαντος τὸν Θεῖον Λόγον.

Τὴν 13) 26 Ἀπριλίου ἐ.ε., ἐτέλεσεν τὸ Ἱερὸν Εὐχέλαιον ἐν τῇ αὐτῇ ὡς ἂν ὁ Ἱερῷ Ναῷ ἐν Περουπόλει.

Τὴν 15) 28 Ἀπριλίου (Π.Η.) πρᾶσθη τῆς

Μέρος τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, τοῦ ἀναμένοντος τὴν ἔξοδον τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου. Τὸ μεγαλειώδες τῆς πομπῆς ὡς καὶ ὁ ἀκολουθῶν ἀνθρώπινος χεῖμαρος καθίσταται μὴ ἀδύνατον ἐξιστορήσεως. Πλείονες τῶν 10.000 πιστῶν ὁμογενῶν Ἀστροφίας παρήλασαν πρὸς προσκύνησιν τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου.

Τεράς Ἀκολουθίας τοῦ Τεροῦ Ἐπιταφίου ἐν τῷ Τεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Πετρούπολει, καθὼς καὶ κατὰ τὴν Μεγαλόνοκτον Νύκτα τοῦ Μεγάλου Σάββατου ἐπιτελέσας καὶ τὴν κατεργιὴν Ἀναστάσεων Θεῖαν Λειτουργίαν.

Τὴν 23ην Ἀπριλίου ἐ.ξ., (Π.Π.) προσέστη τῆς Θείας πανηγυρικῆς Λειτουργίας ἐν τῇ σεβασμῇ Τερά Μονῇ τῆς Θείας τοῦ Κυρίου Ἀγαλήφειας, ἐν Καπανδριτίῳ Ἀττικῆς, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τραπεζοῦρου, ὄντος ἐνὸς ἐκ τῶν τριῶν πολιούχων καὶ προστάτων τῆς ὡς ἂν Τεράς Τριουκροστάτου Μονῆς, τοῦ Τερονήρυκος κηρύξαντος τὸν Θεῖον Λόγον.

Τὴν 24ην Ἀπριλίου ἐ.ξ., (Π.Π.) Κυριακὴ τοῦ Ἀποστόλου Θιμῆ (Λαοίπασχα) ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Τεροῦ ἐνοριακῷ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Νέας Σμύρνης, τοῦ Τερονήρυκος κηρύξαντος τὸν Θεῖον Λόγον, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθη ἀσθενούντας χρονίως ἀδελφούς τοῦ Τεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Τὴν 25ην Ἀπριλίου ἐ.ξ., προσέστη τῆς Τεράς πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου ἐν τῇ Τερά Ὁ

μωνίῳ Μονῇ εἰς Μακρίπουλον Ἀττικῆς, τοῦ παλαιᾶς ἀρχιεπί. πατρὸς Στεφάνου Τσίκουρα, συμπαραστατούμενος παρὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου, Κορινθίας κ.κ. Καλλιότου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐδοκίας κ.κ. Παΐσιου καὶ πλῆθος προσκυπέρων. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξ-φώνησεν ὁ Τερονήρυξ ἀναφερθεὶς εἰς τὴν μεγάλην προσοπικότητα τοῦ τιμωμένου καὶ εορταζομένου ἁγίου Ἀποστόλου.

Μετά τὴν παρατεθεῖσαν ἐν τῇ Μονῇ πλουσίαν τράπεζαν μετέβησαν ὁ τε Μακαριώτατος καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Τεράρχαι εἰς τὴν Τεράν Μονὴν τοῦ ἁγίου Σωφρονίου ἐν Κουβαρᾷ Ἀττικῆς, ἔνθα ὁ τάφος τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Μάρκου καὶ ἐτέλεσαν τρισάγιον, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἅπαντες ἐπεσκέφθησαν τὴν Τεράν Μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου Κουβαρᾷ καὶ τὴν Τεράν Μονὴν τῶν ἁγίων Ταξιάρχων τοῦ παλαιοῦ πατρὸς Λογγίνου.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη εἰς πολὺν ὥρον συνεργασίαν τὸν Οἰκονομικὸν σύμβουλον τοῦ Τεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ Διευθυντὴν τῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν ἡμετέρων Γραφείων κ. Θεόδ. Μαρβόλην.

222 μυροφόρες καὶ 153 νέοι ἀτήρτιζαν τὴν ἀνευ προηγουμένου μεγαλειώδη πομπὴν τοῦ Τεροῦ Ἐπιταφίου τοῦ ἐν Ἀστροφῇ Ἀμερικής Τεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Εὐφροσύνης Χρυσοβαλάντου.

προκειμένου ούτος να μεταβή εις Βόρειον Ἑλλάδα δι' οικονομικὸν ἑλεγχὸν τοῦ παραρτήματος Σερρών, τῇ εἰσότησει του.

Τὴν 1ην 14 Μαΐου ἐ.ε., Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων μετέβη εἰς τὴν Ἱερὴν Μονὴν τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ιουστίνης εἰς Φυλὴν Ἀττικῆς ἐνθα ἐλειτούργησεν καὶ ἐχειροτόνησεν Ἱερομόναχον, ἀδελφὸν τῆς Μονῆς.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐδέχθη ἐπιτροπὴν εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐκ Πορτογαλλίας ἐπαθρομέντων τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ἐξάρτησιν ἐκ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τῶν Γυναικῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ὁ Μακαριώτατος ὑπεσχέθη αὐτοῖς τὴν μετὰ προσοχῆς μελέτην τῆς προάσεως αὐτῶν καὶ τὴν εὐνοίαν, τρυφὴν καὶ ἐμπρέπουσαν ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος αὐτῶν, κατόπιν συνηγορήσεως μετὰ τῶν λοιπῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων.

Μητροπόλεις

ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Τὴν 2αν τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, ἐπὶ τῇ πανηγυρικῇ ἑορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ὑπαπαντῆς, ἀφ' ἑσπέρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν φερώνυμον Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Πειραιῶς, ὁ τοῦ Πατρὸς Μερκουρίου, τὴν δὲ κυριώνημον ἡμέραν ἐλειτούργησεν εἰς τὸν αὐτὸν Ναὸν, ὁμοῦ μετὰ πλειάδος κληρικῶν τῆς Μητροπόλεως.

Τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, Κυριακὴν τοῦ Τελωνίου καὶ Φαρισαίου, ὁ Μητροπολίτης μας ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς, παρὰ τὰ Μέγαρα Ἀττικῆς.

Τὴν 13ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, Κυριακὴν τοῦ Ἀσώτου, ὁ Μητροπολίτης μας ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας, παρὰ τὸν Καραθᾶ Πειραιῶς, τοῦ πατρὸς Νικολάου.

Τὴν 20ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, Κυριακὴν τῆς Ἀπόκριως, ὁ Μητροπολίτης μας ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς, τοῦ πατρὸς Μερκουρίου.

Τὴν 27ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, τῆς αὐτῆς ἡμέρας, παρέστη καὶ συνευλόγησεν ὁμοῦ μετὰ πλειάδος κληρικῶν τῆς Μητροπόλεως εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τῆς περιοχῆς Ταμπουρίων, τοὺς Ῥάμους τοῦ κ. Θεοδώρου Κρητικοῦ μετὰ τῆς Δίδος Εὐθυμίας Σμυράκη, τέκνου κατὰ σάρκα τοῦ πατρὸς Γεωργίου, ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Μαρίας Κορυθαλλοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Μυστηρίου, ὁ Μητροπολίτης ὑψέχθη εἰς τοὺς νεομήμφους τὸ Ἅγιον καὶ Ἄσπιον τοῦ Ἐγγάμου αὐτῶν βίου.

Τὴν 27ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, Κυριακὴν τῆς Τυροφάγου, ὁ Μητροπολίτης μας ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς, παρὰ τὰ Μέγαρα Ἀττικῆς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας, παρέστη εἰς

τὸ 40θήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ Μαργαρίτας Τουχαντζίδου.

Τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας, παρὰ τὸν Καραθᾶ Πειραιῶς. Κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας παρέστη εἰς τὴν Σύναξιν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ, ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως Ἀγ. Θεοπέλειως, εἰς διατρέφωσιν καὶ Ὁμολογίαν τῆς Ἱερᾶς καὶ Ἀπομύητου Ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορταστικοῦ τῆς Ἡμέρας.

Τὴν 13ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου, Κυριακὴ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ὁ Μητροπολίτης μας ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀθανασίου, τῆς φερώνυμου Ἱερᾶς Μονῆς, παρὰ τὰ Μέγαρα Ἀττικῆς.

Τὴν 20ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου, Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ὁ Μητροπολίτης μας ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ παρὰ τὸν Κορυθαλλὸν, ὁμοῦ μετὰ τῶν συνεπισκόπων αὐτοῦ, ἡ. τ. Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας κ.κ. Παΐσιου καὶ Μητροπολίτου Κορινθίας καὶ Αἰγιναιτίας καὶ Καλαβρύτων κ.κ. Καλλίστου.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Πατήρ Γερμανὸς ἐξάρας τὴν δύναμιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὡς ὅπλον ἀπροσμάχητον. Ὁμοίως μίλησεν εὐθὺς καὶ ὁ κ. Μορκαυλάτος τόνισας τὸ πνεῦμα τῆς αὐταπαργήσεως εἰς τὸ μέτρον τῆς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυσίας.

Τὴν 25ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου, ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὁ Μητροπολίτης μας ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας, παρὰ τὸν Καραθᾶ Πειραιῶς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐγένετο λιτάνευσις τῆς Θείας Εἰκόνης, ἀνά τὰς ὁδοὺς, περὶ τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Τὴν 27ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου, Κυριακὴ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος καὶ Ὁσίας Μαρτῶνης, ὁ Μητροπολίτης μας ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας (Καραθᾶ) παρὰ τὸν Κορυθαλλὸν.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ, Μάιος 1978.— Τὴν Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος πρὸς ἐκτέλεσιν τάματος ἐθαπείσθη εἰς τὴν νεοϊδρυθεῖσαν γυναικείαν Μονὴν τῆς Ὁσίας Εὐφρόνης Χρυσοβαλάντου, τὸ θῆλυ τέκνον τοῦ ἐκ Δράμας Ἀθανασίου Β. Γαλανοπούλου, ἡλεκτρολόγου καὶ τῆς Μαργαρίτας, ὑψιστῆς Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου αὐτῆς Ἀθανασίου Τσιλιλῆ, ἀστυνομικοῦ. Εὐχόμεθα νὰ τοὺς ζήσῃ καὶ πνευματικὴν πρόοδον.

ΔΡΑΜΑ, Μάιος 1978.— Εἰς τὰς 2 Μαΐου ἐ.ε. ἐγένετο ἡ ἐτήσια ἱερὰ πανήγυρις τοῦ Συνοδικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἁγίας ἑορτῆς ἐκήρυξεν ὁ πρωθιερεὺς Γ.Ο.Χ. Δράμας π. Μιχαὴλ ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλη-

Ἀπάντησις

εἰς τὰς ἐφημερίδας Μακεδονία καὶ Ἑυλιν. Ἀλήθεια

Κύριε Διευθυντά,

Χριστὸς Ἀνάστη,

Μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως ἀνέγνωσα εἰς τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 16 Ἀπριλίου 1978 ἐκδομένην ἐφημερίδα τῆς Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας τὴν εἰδησίην ὅτι οἱ Παλαισημερολογίται ἐπιστρέφουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας. Δὲν θὰ ἀπαντοῦσα εἰς τὴν τοιαύτην πρόκλησιν ἀλλὰ διότι ἡ αὐτὴ εἰδησίς ἐδημοσιεύθη πρότερον εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα τῆς Θεσσαλονικτικῆς τῆς Μακεδονίας, θεωρῶ ἐπιτακτικὸν μοι καθήκον διότι ζῶ εἰς τὸν χώρον τῆς Μακεδονίας καὶ τυγχάνω ἀπὸ νεαρᾶς ηλικίας ἀκόλουθος τῆς Πατροπαράδοτου Ἡμῶν Πίστεως νὰ ἀναφέρω τὰ ἑξῆς:

Ἐξ' ὅσον δύναμαι νὰ γνωρίζω ἡ Ἱερὰ Ἡμῶν Σύνοδος ἐκπροσωποῦμένη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Πρωτοκαθημένου Αὐτῆς Ἀρχιεπισκόπου καὶ Πατρὸς Ἡμῶν κ.κ. Αὔξεντιου οὐδέποτε κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθὸν ἦλθε εἰς συνάντησιν μετὰ Παραγόντων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μονῆς τοῦ Σινᾶ. Τοῦτο εἶναι ἀναληθές καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα ἀλλὰ τεχνικῶς προσπαθεῖτε ὑπὸ τῶν ὡς ἂν ἐφημερίδων

ὁ κλονισμὸς τῆς Πίστεως τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐναντ. τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου καὶ δὴ τοῦ προκαθημένου αἱ ὁποῖα ἠνάλωσαν τὴν ζωὴν τῶν εἰς τὸν μαρτυρικὸν ταῦτον Ἀγῶνα. Τὸ ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ κ. Δαμιανὸς ἐπεσκέφθη διαφόρους μονὰς καὶ κοινότητας πρὸ ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον εἶναι γνωστὸν, μετὰ δὲ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ἀναφερομένη πολυάριθμος κοινότης τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Δὲν γνωρίζομεν ὅμως ἐὰν ἐγένετο συζήτησις γιὰ προσχώρησιν εἰς τὴν αὐτόνομον Ἐκκλησίαν τοῦ Σινᾶ καὶ οὔτε θέλομεν νὰ θέλωμεν τὰ σωματεῖα ἢ τὰς Μονὰς ποὺ ἔχουν ἰδιαίτερας συναντήσεις μετὰ παραγόντων τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἱεροσολύμων, Σινᾶ ἢ ἄλλης τινὸς Ἐκκλησίας αἱ ὁποῖα ἔχουν προσχωρήσει, εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἀπὸ τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ἐντεῦθεν. Ὅχι δὲν θέλομεν νὰ θέλωμεν τὰ τοιαῦτα σωματεῖα καὶ μονὰς ἀλλὰ οὔτε καὶ αὐτὰ μποροῦν νὰ ἐνεργοῦν ὡς Ἐκκλησία διότι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν ἀναγνωρίζει εἰς αὐτὰ καμμίαν πνευματικὴν ἢ διοικητικὴν ἀρμοδιότητα καὶ οὔτε ἀντιπροσωπεύουν τὸν διεξαγόμενον Ἱερὸν Ἡμῶν Ἀγῶνα διότι εἶναι ἀπλῶς σωματεῖα ὅπως ὅλα τὰ σωματεῖα ποὺ λειτουργοῦν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν ὅχι μὲ βάση τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας ἀλλὰ μὲ ἓνα καταστατικὸ ἐγκειμένον ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας δικαστικῆς Ἀρχῆς καὶ τὸ ὅποιον καταστατικὸν προβλέπει τὸν τρόπον λειτουργίας τοῦ σωματείου βάσει τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, χωρὶς νὰ ἀναφέρει ἐν τοῖς άρθροις τοῦ προϋπογεγραμμένην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν καὶ ἄρα ἐλεύθερον νὰ ὀρεῖ καὶ νὰ κινεῖται ὅπως ἐκεῖνο θέλει. Ὅσον δὲ γιὰ τὰς μονὰς εἶναι ἰδιωτικαὶ καὶ αἱ ἰδιοκτηταὶ ἢ αἱ ἐγκαταβιούντες ἐν αὐταῖς (μοναχοὶ - μοναχᾶί) ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν πνευματικὴν ἐξάρτησιν ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἡμῶν Σύνοδον, δὲν πρέπει νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν οὔτε καὶ ἂν ἀκόμη ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον πράγμα τὸ ὅποιο πράττουν ἀπὸ σκοπιμότητα. Ἐπομένως τὰ δημοσιεύματα τῶν ὡς ἂν ἐφημερίδων τὰ ὁποῖα δυστυχῶς ἐκ σκοπιμότητος δὲν ἀναφέρουν ὀνομαστικῶς οὔτε τὴν πολυάριθμον κοινότητα οὔτε τὰς ἱερὰς Μονὰς ποὺ θέλουν νὰ προσχωρήσουν εἰς τὴν κρατούσαν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ ἐπὶ πλῶς θέλουν νὰ προκαλοῦν θόρυβον καὶ σύγχυσιν γύρω ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴν Ἡμῶν Ἐκκλησία. Εἶναι ἀναληθὲς τὰ δημοσιεύματα διότι ἡ μόνη Ὁρθόδοξος τὴν Ἀλήθειαν Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἡ ἀκαίνοτόμητος καὶ συνεχιστὴς τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκη προσχωρή-

εἰσάματος καὶ προσκυνητῶν ἐκ Δράμας καὶ Καβάλας

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ εἰς τὸ τέλος τῆς Θεῆας Λειτουργίας ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς ἐνορίας Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἠρωτήθησαν τὰ κατηχητικὰ βιβλία ἐπὶ τῆς διδασκαλίας ὅλης, ἐφάλησαν ἀναστάσιμα ἄσματα καὶ διανεμήθησαν εἰς αὐτὰ γλυκίσματα καὶ ΣΤΑΥΡΟΙ ἐξ Ἱεροσολύμων.

ΔΡΑΜΑ, 29 Μαΐου 1978.— Ἐπὶ τῇ ἐπεπεφω τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (29.5.1453) ἐγένετο ἐν τῇ ἱερᾷ Ναφ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐπιμνημόσυκος δέησις διὰ τοὺς πεσόντας Μαρτυρικὸν Αὐτοκράτορα Κοινὸν Παλαιολόγον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἀγωνιστάς. Καὶ ἐν ὀλίγοις ὁ ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ἀνεφέρθη εἰς τὰ θλιβερά περιστατικὰ τῆς πτώσεως. Ἡ πτώσις τῆς Βασιλευούσης ὑπῆρξεν ἐθνικὴ συμφορὰ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐσώθη ὁ ἑλληνισμὸς ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν Ὁρθοδοξίαν, ἣν ἐδίδασκον μυστικὰ ἀφανεῖς κληρικοὶ καὶ μοναχοί.

+ ΠΡΩΤΙΕΡΕΥΣ ΜΙΧ. Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

σεως εἰς ἑτέραν Ἐκκλησίαν ποῦ ἔχει κοινωνίαν μετ' τῆς σχηματικῆς Ἐκκλησίας τῶν Νεοσημερολογιτῶν καὶ τῶν Οἰκουμενιστῶν. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀγωνίζεται ἀπὸ θθετίας καὶ πλέον γιὰ τὴν ὁρθότησιν τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ἱερῆς παραδόσεως στυλιτεύουσα πᾶσαν καινοτομίαν ἐν τῇ σῶματι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Κατόπιν τούτου δὲν εἶναι δυνατόν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ποῦ ἀγαιάζεται Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. νὰ θέλῃ νὰ ἀντλήσῃ φῶς ἀπὸ τὸ βαθὺ σκοτάδι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τὰ ἐπινοήματα αὐτὰ τῆς Μασσωνίας καὶ οὔτε ποτὲ θὰ προσχωρήσῃ εἰς τοὺς τρικυμιώδεις κόλπους τῶν ὡς ἂν ἀποκαλούμενων Ἐκκλησιῶν, διότι τὰ τεράστια κύματα ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ καταποντίσουν τὰς Οἰκουμενιστικὰς Ἐκκλησίας θὰ θελήσουν νὰ θλάψουν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Αὐπούμεθα ἐκ βάθους καρδίας γιὰ τὴν ἠθελημένην ἀφέλεια τῶν συντακτῶν τῶν ὡς ἂν ἐφημερίδων διότι διακρίνονται οἱ τοιοῦτοι γιὰ εὐρημία, θεολογικότητα, καὶ προπαντὸς γινώσκει τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου καὶ ἐρωτῶμεν. Ποῦ ἠκούσθη εἰς τὴν καθ' ὅλου Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν Ναοὶ ἢ Μοναὶ τὰ ὅποια δὲν ἰδρύθησαν ἐξ' ὅπ' ἀρχῆς μετ' Πατριαρχικὴν Ἀπόφασιν καὶ δὲν εἶναι Πατριαρχικοὶ ἢ Σταυροπηγιακοὶ Ναοὶ ἢ Μοναὶ ὡς π.χ. Ἱεραὶ Μοναὶ Ἀγίου Ὁρους, Ἀγίας Ἀναστασίας Χαλκιδικῆς, Βλατάδων καὶ ἄλλαι ἃ δὲν εἶναι Μετοχιακοὶ Ναοὶ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν ποῦ ἐπέχουν θέσιν πατριαρχικοῦ Ναοῦ (Μετοχίου) γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν

Προσώπων τῶν ὡς ἂν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν ἐνταῦθα παραμονὴν τῶν;

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μεταχρυσωθῶν μετὰ μίαν ἀπόφασιν ἐνὸς Μητροπολίτου τῶν ὅποιον αὐτὸ αἱ Διοικήσεις, τῶν διαφόρων Σωματείων ἀναγνωρίζουν, οὔτε οἱ ἰδιοκτῆται τῶν Μονῶν; (Ἴδε Γερμανοῦ Β' Πατο Κων) λειψ 1.222-1240 καλονικὴν διάταξιν περὶ δικαιοδοσίας ἐπὶ τῶν παραμοναστηρίων καὶ Μετοχιῶν) Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον Νικοδήμου Μίλας, ὡς ἐπίσης καὶ ἑτέραν διάταξιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἐν ἐν τῷ ὅφ' τῶν τοῦ συντάγματος Ράλλη καὶ Ποτλῆ. Ἀλλὰ τούτα θὰ εἶναι νεώτερον ἐφεύρημα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γιὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν Γ.Ο.Χ. ποῦ εἶναι τὸ ἐμπόδιον τῆς ὁλοκληρώσεως τῶν σκοτεινῶν τῶν ἐπιδιώξεων.

Ἐν κατακλείδι τῆς παρούσης μου παρακαλῶ θερμότερα τὴν Ἱερά Ἡμῶν Σύνοδον ὅπως δι' ἐγκυκλίου τῆς ἐνημέρωσιν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Μαρτυρικῆς Ἡμῶν Ἐκκλησίας πρὸς ἀποφυγὴν νέων σκανδάλων καὶ δυσσρέστων συνεπειῶν ἐκ τῶν ἀπερισκεπτῶν ἐνεργειῶν διαφόρων προσώπων ποῦ βρίσκονται ἐκτὸς τοῦ ἀγωνιστικοῦ χώρου τῆς Ἀγιοσύνης Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Μετ' εὐχῶν
Ἀρχιμανδρίτης
Εὐθίμιος Ὁρφανός

ΜΑΓΕΙΑ

Ἡ στυγερινὴ δύναμις τοῦ Σατανᾶ

ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Εὐθυμίου Ὁρφανοῦ

ὑποστάτην εἶναι τὴν μαγείαν καὶ γοητείαν ἐνεργουμένην ὑπὸ πονηρῶν δαιμόνων... ἀνθρώποις γόησιν ὑπονοιοῦντων... Ρ. Γ 118778.

Ἡ μαγεία σὺν μίᾳ ἀπὸ τῆς παραφυσικῆς καὶ ἀποκρυφῆς ἐπιστήμης, συναρπάζει καὶ ἐπηρεάζει ὀντολογικὰ ἀλήθειαν καὶ σήμερον πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Παρ' ὅλο ποῦ θέλουμε νὰ φαινόμεθα καὶ νὰ ὀνομαζόμεθα ἄνθρωποι τῆς προόδου καὶ τῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς μόδας, ἀναζητοῦμε πολλάκις ἐπίμονα μάλιστα τὸν σκοταδισμόν τοῦ Μεσαίωνα καὶ τὰς πονηρὰς ἐργουργίας τῶν πρωτογόνων λαῶν. Προτοῦ ὅμως προχωρήσω, ὀφείλω νὰ ἀναφέρω πῶς στήν κοιλίαν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, στὸ κλεινὸν ἔκτυ τῶν Ἀθηνῶν, εὐρίσκεται μεγάλος ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἀσχολουμένων μετὰ τὰς στυγερινὰς δυνάμεις τῆς μαγείας. Ἰσως σὲς προσενήγῃ ἐκπληξὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν 5.000 μάγων (μέντιουμι. ψυχασρευνηταί, ἀστρολόγοι, ὠροσκόποι κλπ.) ποῦ ἀσχολοῦνται μετὰ τὴν δῆθεν λύσιν μαγείων, ἀνείρεσιν θησαυρῶν καὶ χαμένων προσώπων, ἐπαναστάνδων γάμων, ἀπακάλυψιν τοῦ μέλλοντος. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὅποιον ἀναφέρω εἶναι μικρὸς ἐὰν σὲ αὐτὸν προσθέσω καὶ τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν ἀσχολουμένων μετὰ τὸ φλυτζάνι ποῦ καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ εἶδος μαγείας. Ὅχι μόνον σὲς Ἀθήνας, ἀλλὰ σὲ ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν, ὀργιάζουν οἱ μάγοι, πνευματισταί, σατανισταί καὶ ἄλλοι γόητες καὶ πλᾶ-

νων, εὐρίσκεται μεγάλος ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἀσχολουμένων μετὰ τὰς στυγερινὰς δυνάμεις τῆς μαγείας. Ἰσως σὲς προσενήγῃ ἐκπληξὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν 5.000 μάγων (μέντιουμι. ψυχασρευνηταί, ἀστρολόγοι, ὠροσκόποι κλπ.) ποῦ ἀσχολοῦνται μετὰ τὴν δῆθεν λύσιν μαγείων, ἀνείρεσιν θησαυρῶν καὶ χαμένων προσώπων, ἐπαναστάνδων γάμων, ἀπακάλυψιν τοῦ μέλλοντος. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὅποιον ἀναφέρω εἶναι μικρὸς ἐὰν σὲ αὐτὸν προσθέσω καὶ τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν ἀσχολουμένων μετὰ τὸ φλυτζάνι ποῦ καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ εἶδος μαγείας. Ὅχι μόνον σὲς Ἀθήνας, ἀλλὰ σὲ ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν, ὀργιάζουν οἱ μάγοι, πνευματισταί, σατανισταί καὶ ἄλλοι γόητες καὶ πλᾶ-

νοι. Ο FRIEDRICH HEILETT δικαίως χαρακτηρίζει την μαγεία σαν «παρεκπεριεργασμένη φυσική».

Η διερεύνησις των άρχων της μαγείας είναι δυσκολοτάτη, διότι τὰ ἔχγη της χάνονται σὲ βάθος ιστορικό καὶ πλάτος γεωγραφικόν... σὰν ἐκεῖνο τοῦ δαίμονος. Ἡ μαγία καὶ σκοτεινὴ μαγεία προϋποθέτει γνώση μιᾶς ὁρισμένης σατανικῆς τεχνικῆς ποὺ κληροδοτεῖται μὲ ποικιλοτρόπους μεθόδους ἐπικλήσεως τοῦ δαίμονος (διαδοχὴ ἀναστενάρηδων).

Ὁ μάγος εἶναι τὸ ὑπηρετικὸν ἐκεῖνο ὄργανον ποὺ μὲ πονηρὰς καὶ ὑπόπτους τερατουργίας προσπαθεῖ μὲ τὸν διδάσκαλόν του τὸν Σατανᾶ στήν συστηματικὴ ἐκσάρκωσιν τοῦ Θεοανθρώπου Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου του. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία κατεδίκασε καὶ καταδικάζει οἰανδήποτε μορφήν μαγείας ἢ ἀκμήν καὶ κάθε εἶδος ἀποκρυφιστικῆς τέχνης, προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας (π.χ. ὑπνωτισμοί, πνευματισμός, μέντιση, ἀστρολογία, νεκρομαντία, χειρομαντία, χαρτομαντία, ὄρασκοπιοι, διάδοσκα τοῦ καφέ, τοῦ νεροῦ, τῶν σπλάγγων κλπ.).

Τοιαῦτα διαβολικὰ τεχνάσματα ποὺ χρησιμοποιοῦν πολλὰκις ἄνθρωποι ποὺ φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ δὲν εἶναι μόνον ἀντιχριστιανικά, ἀντορθόδοξα, ἀλλὰ βλάσφημα καὶ ἐστερημένα τῆς θείας χάριτος τοῦ πνεύματος τοῦ Παναγίου. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ πρόσωπον καθολικὸ καὶ τόπος παραμονῆς ἐγγύτης καὶ κοινωνίας καὶ εἰκονισμοῦ τοῦ Θεοῦ ἐκφεύγει: ἀπὸ αὐτὸ ποὺ εἶναι φυσικὸ μὲ τὴν ἀλήθειαν τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ζωῆς ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Θεὸς καὶ καταντᾷ ἄνθρωπος παρὰ φύσιν.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ καταφεύγει στοὺς μάγους καὶ τοὺς πνευματιστὰς, ἀρνεῖται τὸν Θεόν, ἀπεκδύεται τὴν υἱοθεσίαν τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος (ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, Χριστὸν ἐνεδύθημεν) καὶ ἀπὸ κληρονόμος Ἰησοῦ Χριστοῦ καθίσταται προδόντας τοῦ χρόνου διὰ τῆς τελεσιουργίας τῶν δαιμονικῶν ἐνεργειῶν δαιμονικοῦ σώματος κατὰστασις διὰ τῆς ἀποβολῆς καὶ τῆς ἀποστασίας καὶ λήθης τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἀγαπητικὴν σὺζευξιν κοινωνίαν καὶ μέθεξιν τοῦ Σατανᾶ. Καθίσταται γνωστὸν ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζομεν πῶς οἱ μαγικὲς ἐκδηλώσεις δὲν ἔχουν καθόλου σχέσιν μὲ τὴν ἀπειρον ἀγάπην καὶ πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς κανέναν ἐκδικαστὴν ἀπὸ αὐτούς. Ἡ μαγεία καὶ ὅλαι αἱ παραφυάδες τῆς δυστυχῆς υπογράφουν σὲ μὲν βόλαιον ὁλοκληρωτικῆς δουλείας στὸν Σατανᾶ, ἐνῶ ἡ ἀνωτέρα μορφή τῆς Ὀρθοδόξου Ἡμῶν Πίστεως σημαίνει καθολικὴν ἐλευθερίαν. Αἱ μαγικαὶ ἐνέργειαι σὰν τερατουργίαι ποὺ τελοῦνται ἐκτὸς ἐκκλησίας σὲ τόπους σκοτεινοὺς καὶ ὑπόπτους ἀνάκαθεν καταδικάζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν σὰν βλάσφημα καὶ ἄδεια ἐνέργειαι ἐναντιούμεναι στήν θείαν βοήθειαν. Παράδειγμα τὸ τοῦ Σίμωνος τοῦ μάγου (Πράξ Η' στίχ.

8-22) ἀλλὰ καὶ στήν Παλαιὰν Διαθήκην ἡ μαγεία ἢ ἡ μαγγανεία, ἡ γοητεία ἢ ἡ φαρμακεία, εἶχαν ὡς τιμωρίαν τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου (ἔξοδος ΚΒ' στ. 18).

Πολλὰς φορές οἱ διάφοροι μάγοι καὶ λοιποὶ σατανιστὰ καὶ ἀπατεῶναι μετασχηματίζονται σὲ ἀγγέλους φωτός, σὲ εὐσεβεῖς καὶ καλοὺς ἀνθρώπους, μάλιστα δὲ καὶ ὁρροσκείοντας ποὺ προσπαθοῦν δῆθεν γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ γιὰ τὴν ἄγγρα θημάτων των καὶ ἰδίως τῶν ἀμαθῶν καὶ ὀλιγογράμματων καὶ τῶν ἀθῶων πλάσμάτων ἀναφέρουν ἐπιδεικτικὰ μαζὶ μὲτὰ ἄλλα δαιμονικὰ ἀναγνώσματά τους καὶ τὸν Θεόν καὶ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ ὀνόματα πολλῶν Ἁγίων.

Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία ὡς φιλόστοργος μήτηρ κατακεραυνώνει κατηγορηματικὰ καὶ ἀπερίφραστα τοὺς μάγους λέγουσα διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσῳ τῶν Ἁγίων Πατέρων τὰ ἑξῆς: «Οἱ δαδουτικοὺς δῆθεν φαρμάκους ἄδοντες καὶ ὀνομάτων μαρτυρικῶν μεμνημένοι, καὶ αὐτοῖς τῆς ὑπὲρ Ἁγίας Θεοτόκου καὶ τούτοις τὴν ἐκ τῶν δαιμόνων παρεκτείναντες γοητεῖαν ἐπὶ τὸ ποιῆσαι τινὰς εἰς βλάβην ἐτέρων, οὖν εἰς πάρεσιν μελῶν εἰς χρονίαν ἢ διὰ θύου βίου κατάλληλιν καὶ ἕτερα ὀνομα... περὶ πάντων φησὶν, ὁ θεὸς Χρυσόστομος: ὅτι κἂν τῆς Ἁγίας Τριάδος ὄνομα ἐπιλέγονται τοῖς τοιοῦτοις κἂν Ἁγίων γίνονται ἐπικλήσεις κἂν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐπάγῃται φεύγειν δὲ τὰ ποιαῦτα καὶ ἀποτρέπεσθαι» (Ματθαίου Βλαστάρη Σύνταγμα Μ' α.). Στὴν ἐρμηνεία τοῦ 7ου κανόνος τοῦ Μ. Βασιλείου στὸ αὐτὸ σύνταγμα ἀναφέρεται ὅτι οἱ γόητες ἐπιτελοῦν ἐπικλήσεις δαιμόνων περὶ τοὺς τάφους ἐπαδόμενοι διὰ τοῦτο αἱ σατανικαὶ αὗται ἐνέργειαι ὀνομαζέονται «γοητεία». «Ἀπὸ τῶν περὶ τοὺς τάφους γόνων καὶ θρήνων». Οἱ καταφεύγοντες στήν βοήθειαν τῶν μάγων ἢ τῶν γοητῶν γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν ἐπιθυμίας ἢ πάθη ἢ εἰσάγοντες στοὺς οἴκους των γιὰ ἐνέργειαν δῆθεν ἐρευνῶν ἀγνοουμένων ἢ καὶ κοιμωμένων προσώπων καταδικάζονται ὑπὸ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ δὴ τοῦ III' τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει: τὰ ἀκόλουθα: «Οἱ καταμαρτυρούμενοι καὶ ταῖς συνηθείαις τῶν ἡθῶν ἐξακολουθοῦντες, ἢ εἰσάγοντες τινὰς εἰς τοὺς ἑαυτῶν οἴκους ἐπὶ ἀνευρέσει φαρμακείων καὶ καθάρσει, ὑπὸ τῶν κανόνων πιπτέωσαν τῆς ἐξουσίας ἐν αὐτὴν προσκλαυδαντες καὶ ἐν αὐτὴν ἀκροασάμενοι, καὶ ἐν τρισὶν ἔτεσιν ὑποπίπτοντες καὶ ἐν αὐτὸν συστάντες ἐν τοῖς πιστοῖς, οὕτω δεχθήσονται». Ἐπίσης σὲ ἕτερον κανόνα τοῦ ὁ Ἱερὸς Πατὴρ ἀναφέρει ὅτι: «Ἡ γοητεία, ἡ μαγεία, ἡ μαγγανεία μετερχόμενοι ὑποβάλλονται στὸ ἐπιτήμιον τοῦ φονέα», δηλ. εἶχον χρόνιον ἀφορισμό, διότι ὅπως ὁ φονεὺς, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ οἱ μετερχόμενοι τὰς μαγείας μὲ τὰς ἐπικλήσεις τῶν δαιμόνων καὶ τὴν χρησιμοποίησιν μαγικῶν φίλτρων ἐπιδιδῶναι νὰ βλάβουν τὴν ὑγίαν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν ἢ δυνατόν νὰ ἀφαιρέσουν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων (Προβλ. Μ. Βασιλείου, Κανόνες Εε') Ὁ δὲ Ἅγιος Γρηγόριος

ὁ Νύσσης αὐτοῦς ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ μαγείας καὶ μαγγανείας, τοὺς θεωρεῖ σάν νά μὴν πιστεύουν στὸν Τριαδικὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἐπιβάλλει στὸ ἐπιτήμιο ἐκείνων ποὺ θεληματικῶς ἀρνοῦνται τὴν πίστιν των (ἀποστᾶται) δηλ. σὲ παντελεῖ ἀφορισμοῦ. Ἐάν ὅμως εἰς τὰς πράξεις αὐτὰς ἔχουν παρασυρθῇ ἀπὸ ὀλιγοφυξίαν, τοὺς υποβάλλει σὲ ἐνεάχρονο ἐπιτήμιον ὅμοιον μὲ ἐκείνους ποὺ πορνεύουν (Γ' Κ' Ἀγίου Γρηγορίου Νύσσης). Πολλοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰς σατανικὰς αὐτὰς πράξεις, ἀλλὰ πῶς πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ σὰν τυφλὰ ὄργανα τοῦ σατανᾶ προστρέχουν εἰς τὰ καταγνώγια τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ποὺ μετέρχονται τὰς μαγείας καὶ μαγγανείας. Χρειαζέται πλείστη δὴ προσοχὴ γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν κατήφορο τῆς καταστροφῆς, διότι μία καὶ μόνο ἐπίσκεψις στοὺς δούλους αὐτοὺς τοῦ διαβόλου ἀρχίζει νὰ σκληρύνῃ τὴν συνείδησιν, τὴν καλὴν του καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου κυριεύεται ἀπὸ διάφορα ψυχικὰ πάθη ποὺ πολλὰς φορὲς ὀδηγῶν τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀπενενογημένας πράξεις. Ὁ Θεὸς, ὁ ὅποιος εἶναι γεμῆτος ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὑπέδειξε καὶ τὴν ὁδὸν τῆς θεραπείας καὶ ὁ μοναδικὸς δρόμος ποὺ ὑπάρχει γιὰ τὴν θεραπείαν τὸσον τοῦ φθειρομένου σώματος, ὅσον καὶ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς εἶναι ἡ καταφυγὴ στὸ ἱερώτατον μυστήριον τῆς ἔξομολογήσεως διὰ μέσῳ δὲ τοῦ πνευματικοῦ ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἀφοῦ πρωτίστως ἐξομολογήθῃ τὰς σκοτεινὰς πράξεις ποὺ μετεχειρίσθη μὲ τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ σατανᾶ, δηλ. τὸν μάγο, δύναιται νὰ ζητήσῃ τὴν συγχώρεσιν καὶ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του ἀφοῦ πρωτίστως ὑποβλήθῃ εἰς τὰ ἐπιτίμια ποὺ προβλέπουν οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ κανόνες. Μετὰ δὲ τὸ μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως καὶ τῆς μετανοίας δύναται πλέον ὁ ἄνθρωπος ἀκολούτως νὰ πλησιάσῃ τὴν φρικτὸν μυστήριον τῆς Θείας Μεταλήψεως διὰ τοῦ ὁποῦ ἐνώνεται μετὰ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν τοῦ Κυρίου λόγον (ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ). Ὅμοι μετὰ τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν Μυστηρίων τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ Θείας Μεταλήψεως, πρέπει ὁ ἄν-

θρωπος νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν προσευχὴν, τὴν νηστείαν καὶ τὰς ἀγαθουργίας. Ἐπιπροσθέτως δὲ νὰ ἐπικαλεῖται εἰς τὰς προσευχὰς του τοὺς Ἀγίους Κυπριανὸν καὶ Θεόκλητον, τοὺς πρώην μάγους.

Ἡ δὲ χάρις καὶ ἡ ἀπειρος ἀγάπη ἐν τῷ συνδύσῳ τοῦ ἐλέους καὶ τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ θὰ προστατεύουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς δυσκόλους ἡμέρας τῆς ζωῆς του.

5

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφοσῶντα, τὰς δοσοληφίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστάς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα Ἀ)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον — Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν ταῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κανίγγας 32, τηλ. 3628.280.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Θέλεις νὰ γνωρίσῃς τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνες διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου;

Θέλεις νὰ γνωρίσῃς τὰς ἱερὰς Μορφὰς τῶν ἀγωνιστῶν Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ; Ἐάν ναι,

Γράψου συνδρομητὴς στὸ μοναδικὸ ἐκδιδόμενο κάθε τρεῖς μῆνες ἱστορικὸ περιοδικό.

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ δραχμὰς 100.

Κυκλοφοροῦν ἐπίσης καὶ οἱ τόμοι τῶν ἐτῶν 1976 καὶ 1977 (δεμένοι) πρὸς 120 δραχμὰς ἑκαστος.

Μερικὰ περιεχόμενα ἀπὸ τοὺς τόμους 1976—1977.

* Ἡ δίκη τοῦ Κ. Καραγιαννίδου ποὺ ἀπεπειράθη τὸ 1927 νὰ κόψῃ τὰ γέννητα τοῦ σχισματικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

* Ἡ περιγραφή τῆς ἐμφανίσεως, ἀπὸ ἐπιζώντας μάρτυρες, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1925.

* Ἡ Νεομάρτυς Αἰκατερίνα Ρούττη καὶ οἱ αἱματηρὲς σκηνὲς τῆς Μάνδρας τὸ 1927.

* Δεινοπαθήματα Γ.Ο.Χ. ὑπὸ σχισματικῶν.

* Ἱεραὶ Μορφαὶ Ἀγωνιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. : Ἱερώνυμος Πνευματικός, Παπᾶ-Γιάννης Φλωρος, Ἱερομ. Ἀρσένης Σακελλάρης, Ἀρχιμ. Ἀρτέμιος Ξενοφωτεινός, Παπᾶ-Βασίλειος Σακελλαρόπουλος, Ἱερομόναχος Γεράσιμος Διονυσιάτης, κ.ἄ.

Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε στὸν ἐκδότη τῶν Πατρῶν: Ἀρχιμανδρίτην Καλλιόπιον Π. Γιαννακουλόπουλον, Γαλαξιδίου 14 Πειραιᾶ. Τηλέφ. 40.60.88.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθελόντως καὶ πρὸς ἄρῃν τυχόν παρεμφανειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ἐπὶ, ὁδὸν δημοσίευσιν, δεσμεύει πάντην ἢ ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπικχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ ἀδολογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἴδῃ μουσιεῖσθαι ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΟΙ ΥΛΟΦΡΟΝΕΣ

Λέγει ὁ Κύριος «...Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ θρόοσις ἀφανίζει καὶ ὅπου κλέπται διαρρίσσει καὶ κλέπτουσι...» (Ματθ. στ' 19). Ἀλλὰ καὶ λέγει «...πολιτῆσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν καὶ δοῦτε ἐλεημασύνην, ποιήσατε ἑαυτοῖς θηλάτια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς ὅπου γὰρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν ἔσται...» (Λουκ. ιβ' 33-34).

Καὶ πάλιν λέγει «...Ὁ Νόμος καὶ οἱ Προφῆται ὡς Ἰωάννου ἀπὸ δὲ τῶν ἡμερῶν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ καὶ ἐντεῦθεν ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἐκδέχεται καὶ διαστὰ ἀρπάξουν αὐτήν» (Λουκ. ιστ' 16) καὶ (Ματθ. ια' 12).

Ἀλλὰ τί νὰ εἴπωμεν;

Ὡ! τῆς τυφλώσεως καὶ τῆς πορώσεως, διότι διὰ τὰ φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα ταῦτα ὕλικά ἀγαθὰ καὶ μάταια πράγματα, δὲν ἀναπαύεται διόλου ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ νύκτα καὶ ἡμέρα σχεδόν, ἐργάζεται ἀκαταπαύστως διὰ ν' ἀποκτήσῃ ταῦτα πάντα.

Πολλάκις δὲ καὶ μὲ πολὺν κόπον καὶ ἰδρώτα καὶ ἀγανάκτησιν καὶ ἐάν ἐπὶ παραδείγματι εἶχε νὰ λάβῃ ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος μίαν μεγάλην ὕλικήν κληρονομίαν ἔστω καὶ εἰς πολὺν μακρὰν χώραν, δὲν θὰ ὑπελόγηζε κόπους ἀγῶνας καὶ ταλαιπωρίας πλὴν θ' ἀφῆρθεσε ὅλα ταῦτα, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς

του, θὰ ἐπὶ γὰρ τὴν λάβῃ.

Ἐν τούτοις διὰ τὴν ἐπουράνιον βασιλείαν καὶ διὰ τὴν ἐπουράνιον κληρονομίαν καὶ διὰ τὰ ἐπουράνια ἀγαθὰ, ὅπου ὑπόσχεται ὁ ἀφειδής Κύριος, ἐν θῆρα δὲν σιγήσῃ τὴν πόδα, ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἢ δὲν φροντίζει διόλου ἢ καὶ ἐάν φροντίζει, πολὺ ὀλίγον φροντίζει.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος λέγει «...Μὴ σκοποῦντων ἡμῶν τὰ βλεπόμενα πράγματα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα, τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια (Β' Κορ. δ' 18).

Ἐξ ἄλλου λέγει «...Τὰ πάντα σκύδαλα ἡγοῦμαι εἶναι, ὅνα Χριστὸν κερδίσω...» (Φλ. γ' 8).

Ἀλλὰ ἐάν ὁ ἄνθρωπος ζημιωθῇ ἐν πράγματι ἐπίγειον ἢ χρήματα ἢ ἐπιτήρησις ἄλλο, λυπεῖται πάρα πολὺ, ἀλλὰ ἐάν ποιήσῃ τὴν ἁμαρτίαν, ὅπου ζημιώνεται τὴν ψυχὴν δὲν λυπεῖται διόλου πλὴν, καὶ μᾶλλον διὰ νὰ μὴν ζημιωθῇ τὰ ἐπίγεια ἢ διὰ νὰ κερδίσῃ αὐτά, πράττει τὴν ἀνομίαν καὶ ζημιούται τὴν αἰώνιον ψυχὴν αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα ὁ Προφήτης Δαυὶδ λέγει «...Μὴ ἐλπίζετε ἐπ' ἄδικίαν καὶ ἐπὶ ἀρπάγματα μὴ ἐπιποθεῖτε, πλοῦτος ἐάν ρεῖ καὶ προστίθεσθε καρδίαν (Ψ. ξα' 11).

Ὁ Κύριος εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον τοὺς πτωχοὺς μακαρίζει καὶ τοὺς πλουσίους ὀνειδίζει λέγων «...Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, (ἐνθα πτωχοὶ νοεῖ τοὺς ταπεινοὺς), μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν ὅτι γελάσετε. Πλὴν οὐαὶ ὑμῖν τοῖς πλουσίοις, ὅτι ἀπέχετε τὴν παράκλησιν ὑμῶν, οὐαὶ ὑμῖν οἱ ἐμπλεγημένοι, ὅτι πεινάσετε...» (Λουκ. στ' 20).

Ὁ Θεοκλήρ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δίδει τὸ παρὸν δεῖγμα τοῦ Κυρίου ὅτε λέγει «...Ἐνδύσκετε γὰρ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅτι δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὢν, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε...» (Β' Κορ. ιη' 9).

Ὁμοίως ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἐπιστολὴν του πρὸς Τιμόθεον ἔγραψε «...τοῖς πλουσίοις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι παρὰ γαίᾳ καὶ ὑψηλοφρονεῖν, μηδὲ ἡλπιεῖν ἐπὶ πλούτου ἀδηρότητι, ἀλλ' ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι... (Α' Τιμ. στ' 17).

Παρομοίως καὶ πάλιν ὁ Θεοπάτωρ προφήτης Δαυὶδ λέγει «...Μὴ φοβοῦ ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος, ἢ ὅταν πληθυνθῇ ἡ δόξα τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἐν τῇ ἀποθήκῃ αὐτὸν λήφεται τὰ πάντα, οὐδὲ συγκαταθήσεται αὐτῷ ἡ δόξα αὐτοῦ...» (Μ. μκ 17-18).

Ἐκ τούτων ὁ Θεὸς θέλει νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ ταλαιπωρεῖται ὁ ἄνθρωπος, εἰς τούτον τὸν κόσμον, ὥστε νὰ δαδωσέται τὴν βίην καὶ νὰ ἐγκαταλείπῃ πάντα ταῦτα τοῦ κόσμου, διὰ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ καὶ πάλιν πρὸς τὸν Θεὸν ζητῶν τὴν συγχώρησιν καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ Παραδείσου.

Πατερικὸν Χειρόγραφον

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Θεόδωρος Μαριδάκης

Κάνιγγος 32 — Αθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Εσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς	60
» Ἐτησίᾳ »	100
*Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια	6
» Ἐτησίᾳ »	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

Κρίσεις καὶ Σχόλια

Βάπτισις ἑτεροδόξου

Τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ (14.4.1978 π.μ.), μετὰ τὴν χάρι τοῦ Σωτῆρος μας, προσετέθη ἕνα ἀκόμη μέλος στὴν Ἁγία Ὁρθοδοξία μας. Ἐνας πρῶην Ἀγγλικανὸς εἰκοσαετής Ἀγγλὸς Φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καντουρίας, ἐβαπτίσθη στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ὁσίου Δανιὴλ τοῦ Στωλίου. Ἀνάδοχος ἦταν ὁ εὐλαβὴς ἐπίσης Ἀγγλὸς NICOLS MABIN. Στὴν Μονὴ παρέμεινε «λευχεμιονῶν» μέχρι τὴν λαμπρὰ Κυριακὴ

τοῦ Πάσχα, ὅποτε ἐπέστρεψε στὴν Πατρίδα του γιὰ νὰ κηρύξῃ μετὰ τὸ παράδειγμα τοῦ ὅτι «οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός, ἀλλ' ἐν παντὶ ἔσται ὁ φοβούμενος Αὐτόν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς Αὐτῷ ἐστι». (Πράξεις, ι' 34-35). Εἴθε ὁ Κύριός μας νὰ τὸν στηρίξῃ μέχρι τέλους στὴν ἰαλήθεια καὶ ἄλλοι συμπατριῶτες τοῦ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν στὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στὴν Ὁρθοδοξία.

(Γ. Μ. Ἀγ. Κ. καὶ Γ.)

Βάπτισις

Τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ὑπαπαντῆς, Μαρκεποῦλου, ἐβαπτίσθη τὸ τέκνον τοῦ κ. Σπυρίδωνος Καλιανιώτη, ὀνομασθὲν Χρῆστος. Ἀνάδοχος ἦταν ὁ Ἀνδραγάτης Λευκαμιώτου.

Γάμοι

Ἐτελέσθησαν τὴν 22αν Μαΐου οἱ γάμοι τοῦ κ. Γεωργίου Νικολακοῦλη μετὰ τῆς διδως Ἀλεξάνδρας Καραγιάννη καὶ κληρονομήσαν ὑπὸ τοῦ ἱερέως Εὐδοκίου Νικολακοῦλη πατρός τοῦ Γεωργίου, ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων. Παράνυμφος παρέστη ὁ κ. Ἰωάννης Μιχαλίδης.

Ἐπιστολὴ διαμαρτυρίας

Ἐν Δράμῃ τῇ 20) 5) 1978 (Π.Ο.Η.)

Πρὸς
τὸ περιοδικὸν «Χριστιανικὴ Πορεία»
Κανάρη 19 — Θεσσαλονίκη
Ἀγαπητοί μου,

Παραλαμβάνετε εἰς χεῖρας μου τὸ ὑπ' ἀριθ. 22, μηνὸς Ἀπριλίου, ὑμέτερον ἐγκριτογ περιοδικόν, ἀνεγνώσα τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἐγγράφου ὑμῶν ποὺ ἀπευθύνεται «Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ.», ἀφορρὸν τὴν ἀπόφασιν τὴν ληφθεῖσαν εἰς τὸ συγκληθὲν συνέδριον (ἱερατικόν) τὴν Τρίτην τῆς Τυρινῆς. Διεπίστωσα ὅτι τὰ ἀναγραφόμενα δὲν ἀνταποκρίνον-

Γεγονότα και κρίσεις

ται εἰς τὰ ὅσα ἀνεγράφησαν εἰς τὰ πρακτικά.

Διὰ τῆς παρουσίας δηλῶ διαμαρτυρούμενος, ὅτι δὲν συμφωνῶ μὲ τὰ δημοσιευόμενα διότι διηρημενέθησαν κατὰ τρόπον διάφορον.

Παρακαλῶ ὅπως τὸ παρὸν δημοσιευθῇ εἰς τὸ ὑμέτερον περιοδικόν.

Μετ' εὐχῶν

Ἱεροδιάκων Ἀμβρόσιος Νικηφορίδης
Κοινοποιήσεις: «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Ἱερά Πανήγυρις

Ἐπὶ τῇ οὐστῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένσις ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία μετὰ πάσης λαμπρότητος ἐν τῇ ὁμονύμῃ Μονῇ τοῦ Ἀρχ. Πατρὸς Εὐσταθίου παρὰ τὰς Θεομπεύλας ἱερουργήσαντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φιδιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Εὐσταθίου, Σπυρίδωνος, Νικολάου, Εὐθυμίου καὶ τῶν αἰδεσ. ἱερέων Γεωργίου καὶ Ἡλίου. Τὴν ἑλπὴν ἐσπέρην ἐλάβημεν καὶ ἄθροια προσέλευσις προσκυνητῶν.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ Ο ΜΑΚΡΑΚΗΣ;

Ἡ ἐφημερὶς τοῦ γνωστοῦ Δεσπότη κ. Καντιώτη «Ἐκκλησι. Ἀγών» (Ἀπρίλιος 1978) οὕτε λίγο, οὕτε πολὺ ἐμφανίζει τὸν αἰρετικὸν Ἀπόστολον Μακράκην, ὥς «Ὁρθόδοξον!» Ὁ Μακράκης, γράφει, ἡγάπα ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἡγωνίσθη ὅσον οὐδεὶς ἄλλος διὰ τὴν δόξαν αὐτῆς. Ἠκολούθει ἐκκλησιαστικωτάτῃ ὁδῷ, μετέχων συνειδητῶς καὶ ζωηρῶς, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ καταδίκη του ὑπὸ ἐλαχίστων δεσποσάδων ὑπῆρξε πράξις ἐμπαθείας καὶ κακότητος...»!

Ἡ παροιμία λέγει: «Ἐκ στόματος κόρακος κρὰ ἐξέρχεται...» Ἐκ τῶν «μακρακιστῶν». Ἐπαίνονος τοῦ αἰρετικοῦ Μακράκη, εἶναι φυσικόν, νὰ ἀκούωμεν. Ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου, μέχρι τοῦ νὰ διαστρέψωμεν τὴν ἱστορίαν, νὰ ὑβρίζωμεν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ βλασφημῶμεν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὑπάρχει μεγάλη διαφορά!

Νὰς μᾶς εἶπουν λοιπὸν οἱ «νεομακρακισταὶ» Καντιωτικοί, τὸ ὅτι κατεδικάσθη ὁ Μακράκης, ἔστω καὶ ἀπὸ λίγους ἐπισκόπους, - πάντως περισσοτέρους ἀπὸ ὅσους ἐχειροτόνησαν τὸν κ. Καντιώτη - δὲν εἶναι ἱσχυρὰ ἢ καταδίκη; Καὶ δεύτερον ἀσπάζονται τὰς «διδασκαλίας» τοῦ διδασκάλου τοῦ Ἀπ. Μακράκη, ὅπως τὸ αἰρετικὸν «τρισύνητον» τοῦ ἀνθρώπου;

Τέλος, μᾶς λέγουν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἡγάπα τὴν

Ἐκκλησίαν καὶ ἡγωνίσθη ὑπὲρ αὐτῆς, ὅσον ὁ Μακράκης. Κρῆμα, διότι ἐμεῖς ἀνομιώσαμεν, ὅτι οἱ τοῦ «Ἐκκλ. Ἀγώνος», εἶχαν τὰ «πρωτεία»!

ΟΙ ΜΑΤΘΑΙΕΚΟΙ

Ἡ παράταξις τῶν Ματθαϊκῶν, ἡ ὁποία παρουσιάζει τοὺς ὑπερζηλωτὰς, τὸ τελευταῖον ἔτος, λόγω, προφανῶς, διότι τὸ πλεόν ἐπίλεκτον στέλεχος τῆς ὁ Σεβασμιωτάτος Μητροπολίτης Κορινθίας κ. Κἀλλίπτος, ἀπετίναξε τὴν τυραννίαν τῶν καὶ ἡνώθη μετ' ἐκκλησιαστικῆς ἱερᾶς Συνόδου τῶν ΓΟΧ, δὲν παραλείπει οὐδεμίαν εὐκαιρίαν νὰ συκοφαντήσῃ τὸν ἱερόν ἡμῶν Ἀγῶνα.

Κατανοοῦμεν τὴν θλίψιν τῶν, ἀλλ' ἂς παύσουν νὰ μᾶς προκαλοῦν οἱ ἐγκαταβιούντες τῆς ὁδοῦ Κωνσταντινουπόλεως 22, διότι: ἂν ἀρχίσωμεν ἡμεῖς νὰ ἀναγράφωμεν τὰ κατορθώματά των καὶ τὰς πλάνας των καὶ αἰρέσεις των, δὲν θὰ μπορέσουν πούθενά νὰ σταθοῦν. «Φωνάζει ὁ κλέπτης, διὰ νὰ φοβηθῇ ὁ νοικοκύρης». Φωνάζουν οἱ «σχισματοσαρκετικοὶ» Ματθαῖκοι, διὰ νὰ φοβηθῶμεν ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι εἴμεθα οἱ μόνοι ἀχραιφνεῖς τῆς ἀκαινοσύμης Παραδόσεως! Προειδοποιῶμεν διὰ τελευταίαν φοράν. Θὰ λυπηθῶμεν ἂν ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐπανέλθωμε, διότι τότε... θὰ κλαύσουν οἱ κύριοι αὐτοὶ ἐπὶ τῶν ἐρεπειῶν τῆς Παρατάξεως των!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρουν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅστιον προορίζονται τὰ ἀπελευθερώμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»